

Giới thiệu Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn

Truyện Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn của tác giả Hải Thiên Lam thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, mặt thể, dị năng, nữ cường. Một bức tranh nhiều màu sắc, nhiều khung bậc cảm xúc được viết ra dưới ngòi viết của tác giả hứa hẹn là một câu chuyện hay gửi đến bạn đọc.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào căn phòng hường phần, cô gái nhỏ nằm trên giường, đôi mắt khẽ động, đôi mắt màu tím chợt mở, làn sóng linh động.

Cô chớp chớp hai mắt, nhìn xung quanh căn phòng. Khoan đã! Mặt thể thì lấy đâu ra căn phòng cũ của mình? Cô chớp mắt nhìn xung quanh. Đúng là phòng cũ của mình rồi. Cô lật đật bật dậy, hai mắt khẽ đảo, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Mời các bạn cùng theo dõi tiếp diễn biến câu chuyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ánh mặt trời chiếu rọi vào căn phòng hường phần, cô gái nhỏ nằm trên giường, đôi mắt khẽ động, đôi mắt màu tím chợt mở, làn sóng linh động.

Cô chớp chớp hai mắt, nhìn xung quanh căn phòng. Khoan đã! Mặt thể thì lấy đâu ra căn phòng cũ của mình? Cô chớp mắt nhìn xung quanh. Đúng là phòng cũ của mình rồi. Cô lật đật bật dậy, hai mắt khẽ đảo, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

“Aaaaa...” tiếng kêu nho nhỏ khẽ phát ra.

Người trong gương là cô hồi trẻ mà? Chuyện quái quỷ gì vậy!? Chẳng lẽ cô trùng sinh? Nhưng mà tại sao? Cô thống nhất ba căn cứ, cuộc sống rất tốt. Hôm qua còn mở tiệc, bàn việc thống nhất căn cứ thứ tư căn cứ mạnh nhất mà. TAT Thiên a. Chẳng nhẽ kiếp trước con đi sai đường?

“Dị năng cao cấp của tôi. Căn cứ của tôi. Huhu từ nay phải cày lại từ đầu rồi.”

Cô thay chiếc áo có mũ thuận tiện, bước đến chỗ lịch, lật giờ ngày. Đã 21/3, cách mặt thể chỉ còn 2 tuần. Hiện nay, dị năng còn chưa có lại, biết làm sao mà sống sót? Hứa Triệu An đau đầu suy nghĩ biện pháp. Không có ra. Chỉ có thể cố gắng kích phát dị năng mà thôi. Nhớ lại kiếp trước, Hứa Triệu An thức tỉnh không gian dị năng thì cũng không đau đớn hay gì hết mà khi mở mắt ra thì phát hiện ra mình đã sớm ở trong một chiều không gian trống khác. Kỉ lạ là, cô còn có thể điều khiển không gian, tạo ra các vụ nổ, chiều sâu, mô phỏng hồ đen vũ trụ, bao bọc không gian toàn thân, không ai có thể chạm vào,...

Năm 2xxx, thế giới nhiễm phải một dịch bệnh kì lạ, lúc đầu bệnh nhân lên cơn sốt rồi sau đó đi cắn người. Người bị cắn sẽ lây bệnh, trở thành tang thi

Hơn 57,3% dân số nhiễm bệnh, chỉ còn lại 43,7% người còn sống sót. Nhưng năm tháng qua đi, hiện nay chỉ còn chưa đến 30% người còn sống. Đó là tình trạng hiện nay tại thế giới cũ. Còn bây giờ, cách tận thể còn 2 tuần. Cô cần phải chuẩn bị.

Cô gái nhỏ tên Hứa Triệu An, 29 tuổi, nay xuyên không về năm 19. Là Hứa Tiểu thư. Kiếp trước, mẹ cô mất, Hứa gia điêu tàn, chỉ còn bơ vơ một mình cô. Cho dù có là cường giả, có thể tự bảo vệ bản thân mà không có gia đình, bạn bè thì chẳng có lí do gì để tiếp tục chiến đấu. Cô cũng không phải anh hùng, không có đủ tấm lòng để cứu mạng cả thế giới. Cuộc sống quá nhàm chán cho nên cô quyết định đi thống nhất các căn cứ, để mọi người lại gần nhau hơn, có thể làm bạn với nhau. Vậy mà người đó, căm thù cô vì đã cướp mất quyền lãnh đạo của anh ta, giết cô. Kiếp này, nếu có gặp lại Hường Phong Kinh, lãnh đạo căn cứ phía đông, quyết giết không tha!

Hứa Triệu An chớp lấy chiếc điện thoại cảm ứng, bấm dãy số quen thuộc mà cô không bao giờ quên.

“Alô” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Cô có chút muốn khóc.

“Mẹ.”

“Tiểu An? Bao giờ con về?”

“Mẹ à xin mẹ tin lời con nói. Mẹ gọi tất cả nhà mình về biệt thự. Chuẩn bị thật nhiều thức ăn. Bán hết bất động sản đi. Sắp có mặt thể rồi mẹ ơi. Cái này là con lấy thông tin chắc chắn. Xin mẹ hãy tin con. Một tuần nữa thì đóng khóa chặt cửa, chất đồ ăn trong nhà. Con sẽ đến đưa mọi người đi sớm nhất có thể.”

“Tiểu An, chuyện này thực sự khó tin... Mẹ nghĩ con không nên bịa chuyện thế này đâu...”

Cũng phải, hiện tại không có chứng cứ, ai mà tin chứ?

“Mẹ. Chuyện này là chắc chắn, con có thể đảm bảo. Xin hãy nghe con!”

“...”

Đầu dây bên kia có chút do dự, Hứa Triệu An nghe thấy tiếng thờ dài của bà một cách rõ ràng.

“Mẹ...”

“Được rồi, mẹ tin con Tiểu An.”

“Cảm ơn mẹ!”

“Còn con thì sao? Con ở một mình, còn đáng lo hơn ấy chứ!”

Hứa Triệu An mỉm cười, giọng nói có chút khàn khàn. “Mẹ không cần lo! con gái mẹ giỏi giang lắm! Chắc chắn có thể sống sót trở về Hứa gia!!”

“Nhưng...”

“Thôi con cần đi chuẩn bị một số thứ, tạm biệt mẹ!”

“Bíp”

Hứa Triệu An nghẹn ngào, khóc nức lên từng tiếng. Mẹ, mẹ của cô còn sống! Hứa gia không đi vào tuyệt cảnh, cô cũng không cần thiết phải ép mình đi trên con đường lãnh đạo nữa rồi! Kiếp này, chỉ mong có thể sống thanh thản, bắn chết zombie, bảo vệ gia tộc!

Hứa Triệu An khóc lóc một hồi, lấy tay quệt nước mắt, cô âm thầm hạ quyết tâm! Sống một cuộc sống bình thản với gia đình!

Nhưng việc cần làm bây giờ chính là cô cần phải thu thập vật tư. Thu thập vật tư thì quan trọng nhất là phải có vũ khí cùng thức ăn. Hiện tại, dị năng không gian biến dị của cô còn chưa có xuất hiện, chỉ có thể chất đầy trong nhà, cố gắng kích phát dị năng mà thôi.

Cô gọi cho bất động sản, bảo họ bán cho bằng được căn nhà này trong một tuần.

Chuẩn bị lên đường thu thập vật tư!

Tại nơi ở cũ. Năm 2xxx

“Tên khốn! Tại sao mày lại giết cô ấy!?”

Một chàng trai, trẻ tuổi khí thế bức người đang xách áo của một người trẻ tuổi khác.

“Tôi ngựa mất cô ta lâu rồi. Hứa Triệu An, cướp căn cứ, quyền lực của cậu, cậu không tức sao?”

Chàng trai bị xách cười phá lên.

Chàng trai kia thấy vậy, đâm vào mặt người kia, hùng hổ hung hăng nói.

“Hương Phong Kinh, mày giỏi lắm! Căn cứ phía bắc tuyên chiến với căn cứ phía đông của mày!”

“Ha ha. Mày nghĩ mày đánh nổi căn cứ của tao sao? Nguyên Hàn?”

Hương Phong Kinh ôm một bên mặt, cười quỷ dị.

“Căn cứ phía bắc và phía tây tuyên chiến với căn cứ phía đông.”

Một cậu bé bước ra từ trong bóng tối. Giọng nói trầm mà lạnh khốc.

“Tôi coi chị Tiểu An như chị gái. Tôi sẽ giết tên khốn nhà ngươi.”

Cậu bé gầm lên.

“Được lắm Lý Khải. Nguyên Hàn. Thích thì tuyên chiến đi!”

“Được.”

Hai người đồng thanh.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn. Cậu bé không do dự, bắt tay Nguyên Hàn. Và rồi quay sang Hường Phong Kinh, thi triển dị năng, phá vỡ dị năng của hắn. Lý Khải cười lạnh nói với hắn.

“Người đã mất dị năng rồi. Để xem người còn làm thủ lĩnh được không?”

Hường Phong Kinh không kịp phòng bị, lại gặp phải công kích tinh thần hệ cấp 6 đương nhiên là bị phá vỡ. Hắn có thể nghe thấy tiếng tinh thần lực tan vỡ bên tai. Đầu hắn đau nhức kịch liệt, Hường Phong Kinh ôm đầu, lăn lộn trên sàn. Gắng gượng lắm hắn mới có thể thốt lên một từ kèm theo giọng nói tức giận cùng đau đớn...

“Mây....”

Lần đầu viết mặt thế , có gì sai sót mong các nàng lượng thứ .

Thể loại mặt thế, dị năng, ngôn tình, trùng sinh, nữ cường,..

Mong các nàng ủng hộ.

---Lam---

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuẩn bị x Thức tỉnh

Hứa Triệu An lên bản danh sách xong xuôi, thì lái chiếc xe hơi đi thu thập vật tư. Đang đi trên đường, cô bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Hứa Triệu an thấy chữ ông nội thì liền bắt máy.

“Ông nội?”

“Tiểu An, chuyện cháu nói không phải là quá hoang đường rồi hay sao?”

Hứa Triệu An biết rõ người thực tế như ông đương nhiên như ông sẽ không tin, cho nên cô đành kể ra một số thứ.

“Ông nội, việc cháu nói không phải hoang đường, ông không phải không thấy, dự báo thời tiết là sẽ có mưa rào dài ngày sao? Thêm vào đó, cháu thấy trên mạng có một bệnh viện ở tỉnh X, hiện giờ đang quá tải vì quá nhiều người nhập viện vì sốt hay sao? Bầu trời có màu vàng, có màu đỏ rực như máu nữa! Trời sáng đến tận 6h30 tối, 30' sau vẫn đã trở nên tối đen! Cháu không nghĩ việc này là trùng hợp đâu!”

“...” Hứa gia gia ở đầu dây bên kia suy nghĩ một chút, đúng là có việc như vậy xảy ra, ông là thương nhân, là một con cáo, dĩ nhiên không dễ dàng tin người khác kể cả người trong nhà. Thế nhưng việc này là có lí, ông là gia trưởng, chắc chắn phải chuẩn bị!

“Vậy ông tin cháu chưa?”

“ Ông tin cháu. “

Hứa Triệu An trong lòng vui vẻ, việc Hứa gia điều tàn sẽ không còn nữa!

“Ông, ông bán hết bất động sản đi, mua thật nhiều đồ ăn, nước uống mà tích trữ trong nhà. Mua thêm cả vũ khí để chiến đấu với bọn zombie! Vào ngày 3/4, tuyệt đối đóng chặt cửa nhà, không được phép mở cửa! Kể cả có người, còn người xin vào trú tạm cũng không được mở! Ông, ông gọi tất cả mọi người về nhà mau đi! Cháu có thể tự lo, không cần lo cho cháu!”

“Được, nhưng ông sẽ gửi cho cháu vài kiện vũ khí!”

“Cảm ơn ông!”

Nói rồi, ông nội ở đầu dây bên kia cúp máy. “Vu quản gia, phiền ông đem tất cả giấy tờ bất động sản cùng công ty đem bán hết cho tôi, rồi sắp xếp mua tất cả thức ăn, quần áo, vũ khí đem về đây. Nhớ gửi vài kiện vũ khí cho cháu gái tôi! Còn nữa, gọi tất cả con cháu về đây, về Hứa gia này!”

Vu quản gia cung kính đáp. “ Vâng thưa ngài...”

Tiểu An, ông tin cháu, nếu như không phải là sự thật, Hứa gia ta thật sự có thể đi vào tuyệt cảnh...

Hứa gia gia tộc, là một gia tộc cường thế ở thủ đô nổi tiếng trong thương giới và quân sự. Hiện tại, ba của Hứa Triệu An là giáo sư của viện Hàn Lâm Khoa học, ngành sinh học. Mẹ cô là con gái cung của Vương Đổng, Trung tướng trong quân đội. Đương nhiên, anh trai cô là trung sĩ trong quân đội, còn em trai lại là nghiên cứu viên trẻ tuổi nhất. Hứa Triệu An có chút phiền não, hình như, cô là người vô dụng nhất trong ba anh em thì phải... Cô đánh tay lái, rẽ vào ngã ba, tiến vào nội thành.

Thành phố D nổi tiếng với các loại hoa quả tươi mát. Có thể nói, nơi này là nơi sản xuất hoa quả, xuất khẩu ra nước ngoài, buôn bán khắp cả nước. Hời còn ở thủ đô, cô đã ăn rất nhiều hoa quả từ thành phố này, thực sự rất ngon. Các loại hoa quả được bán hầu hết ở Trung tâm thương mại HQ. HQ là Trung tâm thương mại lớn nhất thành phố này. Nơi duy nhất, hoa quả có tầng riêng mà không ở chung với khu thực phẩm. Hứa Triệu An thường đến đây dạo chơi, mua sắm, mua đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt. Hôm nay, cô đến đây để chuẩn bị vật tư, sống sót trong mặt thế.

Hứa Triệu An đỗ xe tại tầng hầm, rồi bấm thang máy lên tầng 1, mua đồ dùng sinh hoạt trước. Rồi sau đó mua quần áo, mua hoa quả và thực phẩm tươi sống, lương khô. Xong xuôi, Hứa Triệu An đem xe đã chất một núi đồ đi tính tiền. Quẹt thẻ xong cô xách túi lớn túi nhỏ đi xuống tầng hầm. Dù sao kiếp này cô cũng chưa có huấn luyện thân thể gì cả, nên sức mạnh hiện tại xách một túi đã là vấn đề rồi. Hứa Triệu An đành nhờ một nhân viên ở đó xách đùm. Đem các thứ để vào cốp xe, cô lái xe đi ra nhà máy xay lúa. Đang đi trên đường, tiếng chuông điện thoại lại reo lên.

“Alo?”

“Tiểu Triệu.”

Hứa Triệu An ngay lập tức nhận ra giọng nói này là ai. “Anh hai!” Hứa Hạo Thiên là anh trai của Hứa Triệu An. Hắn từ nhỏ đã là người trầm tĩnh, lạnh lùng, quyết đoán. Ông nội muốn cho hắn đi làm thương nhân, nhưng ông ngoại hắn lại cho rằng hắn thích hợp đi làm quân nhân hơn. Cả hai cố xung đột một chút, cuối cùng để hắn đưa ra quyết định. Hắn chọn làm quân nhân. Có lần, Hứa Triệu An đã từng hỏi hắn tại sao lại chọn quân nhân, hắn bảo: “Thương giới rất phức tạp, anh cho rằng làm quân nhân đơn giản hơn rất nhiều.” Cô bĩu môi bảo. “Làm thương nhân thì chỉ cần suy nghĩ, không phải nhân hơn việc tập luyện cực khổ sao?” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng có chút nhu hòa, “Sau này em sẽ hiểu.” Đúng là vậy thật. Hứa Triệu An đã từng nghĩ suy nghĩ nhiều rất mệt mỏi. Biết thế, cô đi làm quân nhân giống anh hai. Nói vậy, nhưng mà anh hai của cô cũng không phải là gốc tử, hắn đã từng hoàn thành xuất sắc rất nhiều nhiệm vụ nhờ kế hoạch tỉ mỉ có xác suất thành công cao được vạch ra. Trong nhà, người anh trai yêu quý nhất chính là cô. Anh nuông chiều cô, chiều cô cho cô mọi lúc, mọi nơi.

“Có chuyện gì vậy Tiểu Triệu? Ông gọi anh về, lí do.”

Hứa Triệu An cảm thán, anh trai đúng là cmn nhạy bén, lại còn dùng cái giọng như ra lệnh yêu cầu cô nữa chứ. “Anh phải hứa tuyệt đối tin em!”

“Hứa!” Em gái hắn bảo gì, hắn bắt luận đều tin.

“Sắp có mặt thế xảy ra, em gọi điện về báo mẹ. Rồi ông gọi điện cho em, em báo ông gọi mọi người về. Tin này em chắc chắn! Trăm phần trăm!”

“...” Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi Hứa Triệu An nghe tiếng “Bíp” một cái. Anh hai chẳng nói chẳng rằng mà cúp máy... Cô biết tính anh hai thì chắc chắn sẽ không cúp khi mà chưa nói gì với cô, cho nên, chỉ có thể là có việc đột xuất. Triệu An cũng không để ý đến việc này nữa mà tiếp tục lái xe đến nhà máy xay lúa.

Nhà máy xay lúa nằm ở phía nam tỉnh D, có thể nói là một vùng ngoại ô thành phố. Khu dân cư cũng không đông đúc mà chỉ thưa thớt vài căn nhà, biệt thự của những nhà giàu mới nổi thích ngắm cảnh. Cô dùng xe trước một nhà máy to lớn, cổ kính. Bức tường gạch đã có những chiếc dây leo chằng chịt quấn quanh, cánh cửa được làm bằng gỗ tốt, cho nên đến bây giờ mà vẫn rắn chắc, chưa có dấu hiệu bị mục nát. Tiến vào trong nhà máy, Hứa Triệu An thấy mọi người đang tất bật làm việc, người thì đang quay máy, người thì đang đóng gói, người thì đang vác từng bao tải lên xe chở hàng. Có thể ngửi thấy mùi gạo thơm thoang thoang cùng mùi tươi mát của mạ. Triệu An nhìn xung quanh, tìm kiếm quản lí của nhà máy. Cô thấy một lão già trung niên không mặc đồ công nhân đang đi xung quanh như là giám sát mọi người, rất có thể là quản lí. Cô bước chân nhanh đến gần lão đó, nhìn vào thẻ của ông ta, là Quản lí.

“Chào, lão bản, tôi đến đây để mua gạo, ông có đồng ý bán cho tôi không?”

Quản lí vừa nhìn thấy cô ăn mặc sang trọng thì mắt sáng lên.

“Tiểu thư, cô muốn mua bao nhiêu cân?”

Hứa Triệu An không do dự trả lời. “5 tấn. 3 ngày sau có chuyển hàng đến kịp không?”

Quản lí có chút bất ngờ khi có người một lần mua hẳn 5 tấn gạo. Đây là một con số lớn đối với ông ta, ít nhất cũng phải lên tới 5 vạn!

“Vâng, tiểu thư, chắc chắn sẽ kịp... mời cô vào đây, chúng ta kí hợp đồng?”

“Không cần thiết, tôi là người ghét rề rà, có điều, mấy người chuyển hàng đến địa chỉ này, tôi sẽ đưa đủ tiền cho lão bản.” Nói rồi, cô lấy quyển sổ ghi chú ra, ghi địa chỉ vào rồi xé ra, đưa cho lão ta.

Ông ta cung kính nhận lấy, cúi người nói. “Cảm ơn cô đã đến đây!”

Hứa Triệu An từ nhà máy xe lúa lái xe về nhà. Cô cũng lười đến nhà máy sản xuất nước lọc nên đã lên mạng tìm số điện thoại rồi đặt hàng mang đến là

xong.

Trên đường, cô suy nghĩ, nghĩ đến cảm giác năm đó cô kích phát dị năng. Cảm giác rất thanh bình, thoải mái, phiêu lãng trong hư không. Cũng có cảm giác hụt hẫng, trống rỗng, cô đơn, lạnh lẽo. Không gian xung quanh bị bóp méo, quấy nhiễu, đầu đau nhức, ngực bị chèn ép đến khó thở, có cảm tưởng mình sẽ bị ép thành tờ giấy. Có chút cảm giác rồi! Hứa Triệu An đỗ xe lại ven đường, cơ hội này tuyệt đối không để mất! Có chút chật vật chịu đựng nhức đầu, khi cô mở mắt ra, toàn thân đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Xung quanh không còn trong xe nữa mà là một khoảng không trống. Lòng cô vui mừng khôn xiết! Hứa Triệu An ngay lập tức đi ra ngoài kiểm chứng. Đúng là không gian dị năng rồi! Cô giơ tay trước đồng hồ vừa mua, nói. “Thu!” Đồng hồ lập tức biến mất. Kì lạ là, cô cảm giác đầu óc thông suốt, tầm nhìn xa hơn, điện thoại của cô còn có thể bay lên. Chẳng lẽ lại là song hệ dị năng tinh thần và không gian!? Hứa Triệu An vui mừng, lại có thêm cơ hội cao để sống sót rồi! Cô mừng rỡ trở về nhà, cọ rửa chất bẩn trên người khi vừa mới thay đổi cốt cách, trở nên khỏe mạnh hơn.

Kiếp này, thực sự có thể bảo vệ gia đình rồi sao.....

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mạt thế bùng nổ

Việc thức tỉnh dị năng là một việc, chuẩn bị xong xuôi cũng là một việc, cái cô cần bây giờ chính là một thứ vũ khí. Súng ống, súng máy tất cả đều cần đạn, mà đạn không phải vô hạn. Hơn thế nữa, cô có không nhận, súng chỉ là phụ. Thanh kiếm để cận chiến chính là lựa chọn tốt nhất. Nhưng đào đâu ra kiếm tốt bây giờ? Năm đó, kiếm dị năng có thể tìm kiếm một cách dễ dàng, thậm chí là hàng thượng phẩm cũng phải có vài chục cái. Thế nhưng, bây giờ thì đến một cái hạ phẩm cũng không có! “Hang động” cũng chưa mở ra, báu vật cũng chỉ có ở trong, kiếm dị năng là dựa vào thanh kiếm bên trong hang động mà làm ra!

Khi mạt thế bùng nổ, trời không tuyệt mạng sống của nhân loại, con người thức tỉnh dị năng để đánh bại tang thi. Khi tang thi lấy được nhận thức, cũng thức tỉnh dị năng, nhân loại tưởng chừng như đã hết hi vọng thì xuất hiện hang động. Có rất nhiều hang động, Hang động số 1, số 2, số 3,... và một số hang động đặc biệt như hang động Atlantis, hang động Gaia, hang động Maya, hang động Pharaoh,... Bên trong là những vũ khí, chiến giáp thượng phẩm. Con người đi vào trong, khám phá hang động và lấy chiến tích. Dựa vào điểm cống hiến mà đạt được đồ vật nhất định. Hứa Triệu An đã từng xông pha trong 100 con zombie tại hang động Gaia, thành công có được kiếm dị năng hệ độc, Cấp A!

Hứa Triệu An trầm nghĩ, khi nào mạt thế bắt đầu, cô nhất định phải đi tìm cái hang động để mà tìm vũ khí!

Ngày mạt thế bùng nổ cũng đã đến, ngày 3/4, tưởng chừng như mạt thế xảy ra thế nhưng Hứa Triệu An ngồi đợi cả ngày ở căn hộ cho thuê mà không thấy có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ cô đoán sai? Đã đến đêm rồi mà vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả! Hay đây là một không gian khác nơi mà mạt thế không diễn ra!? Vậy thì quá tốt rồi! Cô sẽ được sống một cuộc sống bình thường, không máu me, bạo lực! Nhưng ý nghĩ chỉ vừa nảy ra trong đầu thì bên ngoài chớp sáng lên một cái. Màn đêm trở nên đỏ rực, trung tâm của đám mây là một lỗ đen, từ lỗ đen đó có vô số hạt bụi bay ra. Hứa Triệu An nhìn từ trong phòng, trong lòng cô điên cuồng gào thét!

“Đến rồi, mạt thế đến rồi! Đại nạn đến rồi!”

Cô thấp thỏm lo âu, tại sao mạt thế lại đến vào ban đêm? Kiếp trước không phải là vào ban ngày sao? Điều Triệu An lo sợ nhất đó là gia tộc không kịp phòng bị! Như vậy, chẳng phải cố gắng của cô là công cốc sao? Hứa Triệu An phóng thích tinh thần lực trải ra 200 mét. Đây chính là giới hạn của cô, nếu hơn, cô sẽ không giữ được lâu mà còn ảnh hưởng đến năng lượng thức hải. Cô không rõ xa nữa còn thế nào, nhưng phạm vi 200 m xung quanh rất yên lặng, họ bị biến thành zombie trong trạng thái đang ngủ, 8 tiếng nữa sẽ biến đổi hoàn toàn. Người nào may mắn còn có thể thức tỉnh dị năng, nhưng việc thức tỉnh cưỡng ép này thực sự có khả năng rất nhỏ! Hầu như không thể xảy ra. Chỉ sợ rằng, ngày mai sẽ là một mảnh hỗn loạn. Hứa Triệu An thu hồi tinh thần lực, cô cần tiết kiệm năng lượng.

Sáng hôm sau, Hứa Triệu An bị đánh thức bởi tiếng đập cửa rầm rầm. Nhờ tinh thần lực, cô biết rõ đó là một con tang thi ngửi thấy mùi “thức ăn” từ người cô. Hứa Triệu An lấy sung lực từ không gian ra, lên cò sẵn rồi đi ra mở cửa. Cửa vừa mở, Hứa Triệu An ngay lập tức lùi về phía sau một bước dài, kéo dài khoảng cách với tang thi rồi nó ba phát súng vào đầu nó. Mùi hôi thối thối cùng bộ dạng của nó làm Hứa Triệu An không khỏi một trận nôn khan vì dù sao cô cũng chưa ăn gì cả. Nén ghê tởm, Hứa Triệu An gắng hết sức lùi con tang thi ra khỏi phòng. Xịt nước khử mùi nơi ngưỡng cửa, cô đi vào nhà. Điện vẫn chưa bị cắt, mạng vẫn còn, lấp đầy cái bụng cho bớt khó chịu, cô liền gọi điện về nhà. Sau một hồi dế chuông, cuối cùng cũng có người bắt máy. Hứa Triệu An âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Alo? Ai đấy?”

“Tiểu An? Chị Tiểu An nè! Mẹ ơi chị Tiểu An.” Giọng nói thanh thanh của thiếu niên vang lên.

“Đồng Phương? Ở nhà có làm sao không? Có ai bị biến dị không?” Cô ngay lập tức nhận ra giọng nói đó là của ai. Còn ai ngoài Hứa Đồng Phương, em trai thiên tài của cô cơ chứ?

“Không ạ. Mọi người đều khỏe cả!” Đồng Phương ở bên kia, tăng quả cầu lửa màu đen trên tay nghịch ngợm. “Chị Tiểu An, em đột nhiên có quả cầu lửa màu đen, anh hai thì đột nhiên biến mất đó, thậm chí anh còn bắn được tia Plasma nữa! Đó là cái gì vậy chị?”

Hứa Triệu An giải thích đó là dị năng dùng để tiêu diệt Zombie. Dị năng của em trai là hệ hỏa biến dị, anh hai là dị năng ánh sáng. Muốn thắng cấp thì dùng tinh hạch trong đầu zombie đã tiến hóa. Hứa Đông Phương hứng trí bưng bưng ghi chép ra giấy, cậu mười lăm tuổi đã được vào trong Viện Hàn Lâm, đương nhiên, IQ cao ngất ngưỡng. Việc chị cậu biết trước việc này chắc hẳn có nguyên do. Chờ chị trở về cậu chắc chắn sẽ hỏi cho ra nhẽ!

“Chị, thủ đô định xây dựng căn cứ.” đột nhiên cậu nói.

“Ừ, nếu có cả nhà mình ở trong khu vực đó thì càng tốt, dù sao ông nội cũng được coi là người quan trọng trong việc này. Hứa gia chúng ta thậm chí còn được mời vào đó ấy chứ.”

“Chị... về....nhé...” có vẻ sóng bị nhiễu cho nên Hứa Triệu An nghe không có rõ.

“Gi cơ?”

“Chị... gì?”

“...Bíp..... Bíp.....”

Hứa Triệu An nhìn điện thoại trong giây lát, thờ dài rồi cất điện thoại đi. Việc tang thi ở trong khu tập thể thực sự rất ồn ào, Hứa Triệu An mặc bộ đồ thể thao màu đen vào, cầm lấy cây búa đã mua từ trước. Giắt khẩu súng lục vào túi, đem theo balo đi ra ngoài. Cô cần thanh lý khu vực này một chút...

Sử dụng tinh thần lực tra xét qua một lần, phòng bên cạnh cô và phòng 211 cuối hành lang có tang thi, phòng 209 có một hộ gia đình hoàn toàn khỏe mạnh đang xem tivi và phòng 210 đang chiến đấu với tang thi, hình như có chút quá sức nhưng cũng đã thành công giết được.

Hứa Triệu An phá cửa bằng búa, khi vừa bước vào căn phòng, mùi máu tanh cùng mùi thịt thối xộc vào mũi. Cố gắng để không nôn ra đồng thức vừa ăn lúc sáng, Hứa Triệu An đi sâu vào, thấy con tang thi đang nhai gặm cánh tay một cách chăm chú. Cô nhận cơ hội một búa bổ đầu nó ra. Giết xong con tang thi duy nhất trong phòng, Hứa Triệu An lấy chút lương khô, bánh bích quy, mì tôm rồi cho vào balo. Những thứ có thời hạn ngắn thì cô cho vào không gian để giữ tươi.

Thanh lý nốt phòng thứ hai tổng cộng mất 15 phút.

Xong xuôi, Hứa Triệu An đi lên tầng ba, xuống tầng một thanh lý hết trong khu tập thể đã là chiều tối. Mặc kệ tiếng bàn tán của mọi người về việc cô phá khóa cửa, tự tiện vào nhà người khác, cầm một chiếc búa dính đầy máu đen. Nhưng mặt thế mà, ai quan tâm chứ? Cô về phòng, úp một bát mì tôm ăn rồi tắm rửa, nghỉ ngơi...

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Quyền sách kì lạ

Ngồi thiền, cho tâm tĩnh lặng như nước, để tâm cảm nhận mọi thứ xung quanh. Cô từ từ phóng tinh thần lực ra, 50m...100m...200m...250m...300m...350m...

“Hộc hộc.” Cảm thấy có chút quá sức, cô liền thu tinh thần lực lại. Bây giờ, cô sử dụng tinh thần lực trải ra 250 m không còn cảm thấy khó chịu nữa, rõ ràng là ổn định hơn một chút. Dị năng chưa đột phá cấp một, chỉ có thể nhìn mọi thứ trong bóng tối và nhìn xa mà thôi. Chỉ cần đột phá lên cấp 1 là có thể điều khiển ám khí, giết người mà không cần động tay, lên cấp hai có thể tạo áp lực lên người khác. Trực tiếp làm tổn thương não bộ của họ, phá vỡ dị năng. Để thăng cấp, rất cần có tinh hạch. Tinh hạch còn có thể giúp con người thức tỉnh dị năng. Chỉ là, nếu thất bại sẽ trực tiếp biến thành zombie tiến hóa. Dị năng hệ không gian của cô đã đột phá lên cấp 1. Không hẳn là đột phá, từ khi cô thức tỉnh dị năng nó đã lên cấp một. Trong vài trường hợp, con người có thể thức tỉnh dị năng lên hẳn cấp cao mà không cần tu luyện.

Bình thường cô đều thu đồ vật từ bên ngoài, kể từ khi thức tỉnh chưa từng vào trong không gian. Hôm nay rảnh rồi, cô muốn vào trong xem xét một chút. Nhắm mắt lại, mở mắt ra, đã là xuất hiện trong không gian. Bên trong đồ đạc chất đống, khá là bừa bộn. Nhưng ít ra, nó vẫn phân ra theo từng loại. Kiểm lại, có chăn đệm, bếp núc, bếp gas mini, vài bình gas, bình nước, gạo để ở một bên, thức ăn khô như đồ hộp thì để chung với bánh bích quy, mì tôm, bánh mì. Kiện vũ khí thì để một góc, xăng dầu cũng chất đống, bên cạnh đó là hai chiếc hummer và hai chiếc xe việt đã được cách tân, lắp súng và kim loại chống đạn. Hiện tại thì không còn gì phải lo về vật tư nữa, chỗ này đủ để một mình cô trong vài năm. Thịt thả không cần thiết, vì thịt của động vật biến dị có thể ăn được. Thậm chí còn hỗ trợ trong việc tu luyện dị năng. Tuy thế, cô vẫn mua vài hộp cá tươi sống ăn dần vì biển cả là nơi không lường trước, cô không sẵn sàng hi sinh tính mạng của mình để xuống biển săn cá đâu. Hứa Triệu An kiểm lại một hồi, thì cô phát hiện dị trạng. Ở một góc của không gian phát ra ánh sáng. Cô có chút tò mò lại gần nó thì phát hiện ở đó có một cuốn sách cổ cũ kĩ. Cầm cuốn sách lên, chất liệu bọc ngoài làm bằng da dê, chất liệu giấy rất cứng, ngoài việc giấy bị ủa màu ra thì không hề bị rách hay gì cả. Mở trang giấy đầu tiên, Hứa Triệu An nhìn thấy.

“Chế được? Chế được sư? Gì đây?” Hứa Triệu An ngay lập tức xem xét kĩ lưỡng, lật qua lật lại, nhìn qua đều là những phương thuốc quý giá thuốc lành vết thương, thuốc chữa bách bệnh, thuốc cầm máu, thuốc kháng thể cấp A. Lật đến trang cuối, cô nhìn thấy có một chiếc nhẫn. Không gian giới chi? Đây là vật phẩm ở trong hang động mà? Tại sao lại xuất hiện trong không gian của cô? Hứa Triệu An mặc dù có chút kì lạ nhưng vẫn cầm tay, nhỏ giọt máu

lên chiếc nhẫn để nhận chủ. Đeo chiếc nhẫn vào, Hứa Triệu An nghĩ đến tẩy tủy, thử nói: “Xuất!” để xem bên trong có gì. Ngay lúc đó, một chiếc bình màu trắng trong suốt nhỏ xinh đựng một thứ chất lỏng màu trắng xuất hiện trên tay cô. Đây là một bình thuốc trong hang động. Chính xác là như vậy. Tác dụng của thứ thuốc này đó là giúp cải tạo thân thể, lên gấp 2 lần người bình thường a!~ Hiếm lắm mới có đó nha! Mà mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, dùng lần tiếp theo sẽ chẳng có tác dụng gì cả. Hứa Triệu An sau khi chắc chắn đây là vật phẩm của hang động thì cất nó vào lại không gian giới chỉ. Khi cô quay qua quyển sách, nó đã biến mất. Không có gì kì lạ. Chắc chắn nó đã trở lại hang động. Hứa Triệu An thử đem tất cả thuốc trong không gian giới chỉ ra, tất cả đều là thuốc, mỗi loại đều có 15 bình! Dù cho số lượng không nhiều bằng kiếp trước, thế nhưng cũng thừa cho mọi người trong nhà dùng. Mỗi loại thuốc cầm máu, chữa bệnh các thứ mỗi loại 20 bình, mỗi bình mười viên và nhiều loại thuốc mà cô không biết khác. Với thời gian đầu thế này, đây đúng là báu vật chứa trời.

Ra khỏi không gian, Hứa Triệu An lấy một gói mì tôm từ cuộc thanh lí ngày hôm qua ra để ăn. Vừa ăn vừa lên mạng tra cứu. Còn khoảng một tháng nữa trước khi mạng và điện bị cắt đứt, cô nên tra cứu một chút. Chà, trên mạng đã đầy rẫy các tin tức rồi. Mấy cái cách sống sót, buôn bán đồ trang sức các thứ cô không quan tâm. Tiền bạc bây giờ không khác gì giấy vụn, mấy cái người đăng tin buôn bán các thứ đúng là não tàn. Lướt xuống một chút, cô thấy một mẫu tin nhỏ.

“Chính phủ dự định xây dựng căn cứ ở thành phố...” Hứa Triệu An không do dự bấm vào và đọc.

Theo thông tin thì, Chính phủ dự định xây dựng 4 căn cứ Bắc Nam Tây Đông. Ở bốn khu vực: Thủ đô (Bắc), Thành phố A (Nam), Thành phố K (Tây) và thành phố Z (Đông). Cô không bất ngờ lắm, vì em trai đã nói từ trước. Chính phủ sẽ cử quân đội đi khắp nơi đón mọi người, dự kiến đến mỗi thành phố là 4 ngày.

“4 ngày...” Có nên đi cùng họ không nhỉ? Thôi, tốt nhất vẫn là nên đi cùng, tăng thêm việc an toàn cho mình. Hứa Triệu An lôi ống thuốc tẩy tủy từ trong không gian ra, nhìn một chút rồi quyết định uống vào.

Đau đớn lan tỏa ra toàn thân, thân thể như bị đốt cháy, từng cơn, từng cơn đau đớn ập tới, thân xác như bị xé rách, toàn thân phân rã. Cuối cùng, cô ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phiên phức nhỏ 12 tuổi

Tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng đến gần, tinh thần lực của cô lại tăng thêm một khoảng. Thính giác, thị giác, xúc giác, vị giác, khứu giác đều gấp 4 lần người bình thường. Toàn thân bị bao phủ bởi một tầng nhóp nhách. Hứa Triệu An mang theo một chiếc váy liền trắng và một chiếc quần màu đen vào phòng tắm. Sau khi tắm xong, nhìn vào trong gương, Hứa Triệu An có chút ngạc nhiên.

Cô gái trong gương có mái tóc dài màu đen mềm mại, đôi mắt to tròn trong sáng trên gương mặt còn hơi hường trẻ con. Làn da trắng, cô đưa tay lên mặt bóp véo, mềm và mịn. Có chút thần thờ, nghe tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng gần. Mở cửa phòng tắm, Hứa Triệu An bình tĩnh bước ra. Khi người kia vừa định phá cửa, cô liền mở ra. Mùi máu tanh từ nam nhân xộc thẳng vào mũi. Hắn ta có chút bất ngờ đứng hình cả người một giây, ngay lập tức sát khí tỏa ra tứ phía, chiếc riu dính đầy máu của hắn giơ lên. Biết mình tránh không kịp, Hứa Triệu An liền kích hoạt lá chắn không gian.

“Keng!” Tiếng riu đập vào lá chắn một cách nặng nề rồi văng ra, nam nhân ngã phịch xuống đất. Khu tập thể này cô đã thanh lý hết tang thi, vậy thì tại sao nam nhân này người lại đầy máu? Từ bên ngoài vào? Tại sao lại tấn công cô? Khoan đã... Có lẽ nào...? Phóng thích tinh thần lực ra khắp khu tập thể, mỗi phòng ở các tầng dưới là một cảnh tượng kinh hoàng. Tầng 1 và 2 có người chết, bị chặt đầu, có thể nói là kinh khủng. Chắc chắn là có tiếng hét. Vậy tại sao cô nghe không thấy!? Chắc chắn là còn đang trong quá trình tẩy tủy! Chết tiệt! Hắn ta cứ như vậy mà giết hại người vô tội sao!? Cho dù cô biết lòng người ở mặt thế rất không đáng tin, thế nhưng cũng không vô cớ mà sát hại người vậy đâu! Quy tắc của cô là “Người không động ta, ta không động người”! Vậy mà nam nhân này dám giết người trong địa bàn của cô? Đáng chết!

“Mày giết mọi người trong khu?” Sát khí của cô tỏa ra, giọng nói lạnh băng làm người khác run rẩy.

Nam nhân run bần bật, ngã người về phía sau, không thốt lên nổi một tiếng. Làm sao cô ta biết? Hắn thích cảm giác giết người, nhưng giờ thì hắn sợ. Hắn sợ nữ tử này. Nữ tử tỏa ra khí thế uy áp làm hắn sợ sệt. Đôi mắt đen của cô gái trẻ như chuyển thành màu đỏ khát máu. Hắn sợ là một giây thôi, nữ hài này có thể giết hắn. Đáng ra hắn không nên đến phòng này.

“Tao hỏi lại. Mày giết mọi người trong khu?” Hứa Triệu An lại tiến thêm một bước.

“Vi mày không trả lời nên có nghĩa là thừa nhận.” Chờ vài giây, nam tử kia vẫn không trả lời, cô liền rút súng bắn một phát vào đầu hắn. Hắn ta chết không nhắm mắt, khuôn mặt trắng bệch vẫn hiện lên vẻ sợ sệt. “Đáng lẽ ra tao không nên dùng súng mà nên dùng chiếc riu của mày. Đùng là làm bản súng. Hừ.”

Dùng tinh thần lực di chuyển cái xác đi, Hứa Triệu An quay người đi vào phòng. Ăn tạm bằng một gói bánh quy, cô ngồi trên giường, ngẩn ngơ không biết phải làm gì. Tinh thần lực tăng lên một khoảng, không gian cũng rộng ra một khoảng, nhưng hiện tại thực sự không biết nên làm gì. Hứa Triệu An đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thành phố D một mảnh tươi mát, giờ đã trở nên hoang tàn. Mục tiêu của cô là thủ đô, nhưng giờ còn tận 3 ngày nữa. Thiết nghĩ, cô nên ra ngoài tìm hiểu thông tin một chút. Mang thêm khẩu súng, đeo ba lô chứa ít thuốc băng bó và thức ăn. Hứa Triệu An đeo một chiếc

mặt nạ che khuất đi đôi mắt, chỉ để lộ chiếc mũi tình xảo cùng đôi môi căng mọng. Cô định đi đến trung tâm thương mại lấy chút áo quần, mỗi lần ra ngoài là phải vứt một bộ đi, cô cũng không sắm sửa quá nhiều quần áo để hoạt động. Từ tầng cô đi xuống tầng một, vẫn có một vài tang thi du dương hẳn là từ bên ngoài đi vào. Hứa Triệu An không biểu cảm, mỗi con ba phát. Vì chưa từng luyện tập trước đây, nên cô không thể nhắm bắn cho chuẩn. Hứa Triệu An cũng chịu, cái này là cần luyện tập, không phải tài năng sẵn có mà làm được. Dù cho rất phung phí đạn dược và rất nguy hiểm, thế nhưng cô vẫn phải lại gần bọn chúng.

Vừa ra khỏi khu tập thể, Hứa Triệu An liền lái chiếc Hummer đã tân trang ra ngoài, cô leo lên xe, hướng TTTM mà đi. Gần đến nơi, đỗ xe ở một góc khuất, sau khi chắc chắn rằng không ai có thể thấy cô, Hứa Triệu An lại thu xe vào trong rồi đi bộ ra trung tâm thương mại. Bên ngoài cũng không có nhiều người lắm, chỉ có vài bà mẹ, vài người gầy gò, sắc mặt xanh xao, mắt thâm quầng có vẻ như là hết thức ăn và muốn vào TTTM tìm. Vì là xảy ra vào ban đêm, bên trong cũng không có quá nhiều zombie, chỉ có quản lý và mấy người bảo vệ ở trong đó.

“Tch...” Hiện tại chưa có nhiều người thức tỉnh dị năng, cô không muốn bị lộ chút nào cả. Dùng súng sẽ gây tiếng động, dẫn dắt tang thi đi đến. Kiếp trước, cô có nhớ là vào ngày 3 hay ngày 4 gì đó có một đám người đến gõ cửa nhà cô hỏi xem có đi kiếm thức ăn cùng không. Thế nhưng, vì ghê tởm hình thái của tang thi và không có sức mạnh nên cô từ chối. Chỉ biết là khi trở về, họ cũng chỉ dành được vài hộp bánh bích quy, một đám hơn mười mấy người chỉ còn lại vài người an toàn trở về.

Hôm nay đã là ngày thứ tư, ước chừng đã có rất nhiều người chết. Số lượng tang thi cũng đã tăng lên, ai ai cũng có áp lực nhất định. Hứa Triệu An tìm chỗ ngồi xuống, im lặng suy nghĩ.

Tiêu Dực 12 tuổi, toàn thân đầy những vết thương. Nhưng đây không phải là do tang thi gây ra mà là do mẹ của cậu. Mẹ cậu tên Tiêu Giản, người đàn bà đáng thương, vì người đàn ông kia bỏ rơi mà bà phải nuôi cậu một mình. Dù vậy, cậu vẫn không thể nào tha thứ cho ả ta. Ắ hàng ngày đánh đập cậu, ăn uống cũng chỉ được một nắm cơm trắng một ngày. Vì mệt thế đến, cậu lại càng không được ăn gì. Vì hết thức ăn, cậu phải đi ra TTTM để kiếm đồ. Và cậu sẽ không bao giờ quay trở lại căn nhà đó nữa, dù biết đó là một hành động bất hiếu. Không rõ vì sao mà cậu có thể đến được đây, cậu cảm theo con dao làm bếp mà đi. Cơ thể yếu ớt không thể đánh gục được con tang thi có sức mạnh gấp 2 lần người bình thường này, cậu chỉ có thể chạy và chạy. Kì lạ là, cậu chạy rất nhanh. Nhanh đến mức mà đến cậu cũng không tưởng tượng nổi. Vì đang là ban ngày, tang thi vốn sợ ánh sáng chỉ có thể đi lại lại trong những căn nhà và những chỗ có bóng râm nên Tiêu Dực cố ý chạy đến những chỗ nắng. Đến nơi, cậu thấy có khá nhiều người, một vài tốp người yếu đuối và một đám thanh niên khỏe mạnh, một nhóm người có súng. Nhưng điều làm cậu chú ý nhất là có một chị gái đeo mặt nạ đang ngồi im dựa vào cái cột phía trước TTTM. Tiêu Dực có chút tò mò đến gần, cất giọng nói non nớt lên và hỏi.

“Chị gái, sao chị lại ngồi đây?”

Suy nghĩ bị cắt đứt bởi tiếng nói, Hứa Triệu An ngẩng đầu lên, hướng nơi phát ra tiếng. Một cậu thiếu niên gầy gò, bần thiêu, thương tật xuất hiện trong tầm mắt cô. Dù sao đứa trẻ cũng không thể làm hại cô, Hứa Triệu An quay mặt đi, cất giọng lạnh nhạt.

“Không liên quan đến cậu.”

Tiêu Dực không để ý đến giọng lạnh nhạt của chị gái, ngồi xổm bên cạnh cô, ngắm nhìn. Trực giác mách bảo cậu nên đi theo chị gái này a~

“Chị gái, chị đến đây làm gì?”

“...”

“Chị gái, chị đi tìm đồ ăn à?”

“...”

“Chị gái, em đi theo chị được không?”

“Không!”

“Đi mà chị.”

“...”

“Em có thể làm việc nhà, giết tang thi mà!”

“...”

“Chị gái...”

“...”

“Chị...”

“...”

“Đồng ý nha!” *Mắt long lanh*

Hứa Triệu An cảm thấy cực kì phiền phức! Cực kì phiền phức! Trong khi cô đang tập trung suy nghĩ thì cậu bé này lại nói rất nhiều!

“Cậu tên gì?” Hứa Triệu An bất khả tư nghị rồi, cô cần cậu bé này im miệng lại.

“Chị phải giới thiệu tên mình trước chứ!”

“Hứa Triệu An, 19 tuổi. “

“Em tên Tiêu Dục, 12 tuổi!”

“Đi theo tôi khó khăn lắm đấy.”

“Không sao cả!” Cậu bé lắc đầu nguầy nguậy.

“Cậu còn bé thế này, gia đình cậu đâu?” Hứa Triệu An nghĩ rằng chắc hẳn là họ bị biến thành zombie hay gì đó. Mà khoan, cái tên Tiêu Dục của cậu ta nghe rất quen. Không phải là dị năng giả tốc độ Tiêu Dục siêu nổi tiếng sao? Khi cô 29 tuổi, cậu ta 18 tuổi, vậy mà tốc độ nhanh như gió, thêm vào đó, cậu ta còn đầu quân ở căn cứ phía Bắc!

“Mẹ em đuổi em ra khỏi nhà rồi.”

“Ồ?”

Sau đó Tiêu Dục kể ra một loạt tình cảnh gia đình cậu, Hứa Triệu An chỉ đáp lại một câu.

“Muốn theo tôi thì cậu phải mạnh, chờ đến khi nào cậu thức tỉnh dị năng, có thể tự bảo vệ mình thì hãy theo tôi, tôi sẵn sàng thu nhận cậu.” Cô không thu nhận người yếu, trừ khi là người thân. Dù cho sau này cậu ta rất mạnh, là người có tài, thể nhưng bảo vệ một người yếu không phải việc của cô.

Tiêu Dục trầm ngâm một lúc, gật đầu đáp ứng. “Nếu như em thức tỉnh rồi, chị sẽ cho em theo chứ?”

Cô có chút ngạc nhiên, hỏi. “Cậu thức tỉnh rồi?”

“Vâng.” Tiêu Dục đáp.

“Được, tôi cho phép cậu theo tôi. Thế nhưng, tôi sẽ không bảo vệ cậu. Biểu diễn một chút tôi xem.”

Tiêu Dục không quan tâm lắm đến về sau, cậu nghe được về trước, tâm tình đã tốt hơn nhiều. Khi mặt trời vừa đến, cậu liền bị sốt, đau đớn khắp người. May mắn thay, cảm thấy thân thể tốt hơn một chút, linh hoạt hơn một chút, lại còn chạy rất nhanh. Hóa ra đó gọi là dị năng. Tiêu Dục nghe Hứa Triệu An nói biểu diễn một chút, cậu chạy một mạch ra ngã ba cách TTMM 1m rồi quay lại chỉ sau 10s.

Xác thực Tiêu Dục không nói dối, Hứa Triệu An hài lòng gật gật đầu, tiếp tục trầm ngâm suy nghĩ.... Nhưng Tiêu Dục cứ tốc biến qua, tốc biến lại bên người cô, thực sự rất phiền phức. Có lẽ cô vừa rước về một phiền phức nhỏ 12 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6: Thu thêm vật tư

Qua đêm hôm đó, vẫn chưa có ai động thủ. Cánh cửa vẫn khóa chặt, Hứa Triệu An vẫn ngồi im, đôi mắt khép hờ. Mọi người đi qua đi lại, nhìn chăm chăm vào baloo của cô. Vì cho đồ ăn, đan được vào cho nên baloo thiếu chút nữa căng phồng. Hứa Triệu An quyết định, nếu như đến hết hôm nay mà vẫn chưa có ai phá, cô sẽ đích thân dùng búa đập nó ra. Tiêu Dục cậu ta chỉ ngồi bên cạnh cô, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, hẳn là đã rất mệt. Dù sao cũng chỉ là trẻ con, mặt trời lại không có chỗ dựa, sẵn tiện cô bảo vệ cậu ta một chút cũng tốt. Vì về sau có khi cậu ta lại rất mạnh, lại trở thành chỗ dựa cho một người đã đến tuổi. Thắng bé cũng không đến nỗi, nếu được chăm sóc cẩn thận chắc chắn sẽ là một đứa trẻ đáng yêu. Tiêu Dục làm cô nhớ đến Lý Khải, kiếp trước cô đã từng coi là em trai mà đối đãi. Hứa Triệu An thấy mặt trời đã lên cao, chắc là đã tới 8h sáng.

Đến trưa, khi mặt trời lên cao hơn nữa, Tiêu Dục mới tỉnh dậy. Hứa Triệu An lôi bánh bích quy từ tron túi ra, đưa cho Tiêu Dục một nửa. Cô vốn đã quen, cảm giác thế này đã là rất tốt. Chứ 10 năm sau, một túi bánh cũng là hàng hiếm, hàng ngày đều uống ống dinh dưỡng hay thuốc thể lực vô vị. Vừa nghĩ đến đó, Hứa Triệu An liền nghĩ nên tích trữ thêm nhiều thức ăn hơn nữa. Mọi người xung quanh nhìn cô và Tiêu Dục bằng ánh mắt tham lam. Chỉ một lúc sau, liền có vài người lực lưỡng đến chỗ cô tìm ăn rồi. Một người đàn ông cất giọng hống hách nói.

“Cô gái trẻ, đưa tôi hai bịch bánh giống vừa nãy đi? Rồi sau đó chúng ta cùng vui vẻ?”

“Không còn.”

Hắn ta vừa nói vừa giật giật túi cô. “Thôi nào! Nặng như thế này chắc hẳn vẫn còn vài bịch chứ nhỉ?”

Hứa Triệu An biết hắn có cố hết sức thế nào cũng không kéo được nên chỉ liếc hắn ta một cái. Đại hán không thể nâng nổi cô gái này, lại còn nhận được một ánh mắt sắc lạnh đằng sau chiếc mặt nạ. Cô vốn không muốn gây chú ý, vậy mà tên ngu này lại đến đây gây sự, náo động lớn như vậy. Nhìn xung quanh đi, tất cả mọi người đều đang nhìn cô với ánh mắt thương hại đó. Tiêu Dục nghe thấy vậy thì bất bình, cậu ta định xông lên thì bị Hứa Triệu An giữ lại.

Tên kia tức quá, hắn ta giơ tay lên định đâm cô. Thế nhưng, khi bàn tay tiến tới gần cũng là lúc hắn bị một lực đạo lớn cản lại. Hứa Triệu An cầm lấy tay hắn, chán ghét bóp mạnh.

“Rắc rắc.” Tiếng xương khớp vỡ vụn, kèm theo đó là tiếng hét thảm thiết của đại hán. Hắn ta sợ hãi đem nắm tay rút trở về nhưng làm thế nào cũng không được, đến khi cô thả tay ra, hắn mất đà ngã phịch xuống đất. Hứa Triệu An lấy khẩu súng lục từ thắt lưng, bắn hắn vài phát. Tên đại hán đó vừa chết, liền có quá nhiều lời bàn tán phiền phức xung quanh. Hứa Triệu An chợt nhận ra mình có chút quá khích. Thế nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, thời đại này mấy ai để tâm đến việc có giết người hay không cơ chứ? Dị năng giả đứng trên tất cả, càng mạnh càng đứng vững. Huống chi, cô còn là song hệ dị năng.

Cô dắt Tiêu Dục xuyên qua đám người, đứng trước cửa kính siêu thị. Xem xét một chút thì đây là loại khóa chống trộm. Chỉ cần hơi lắc lắc một chút liền đem nó kêu ầm ĩ lên. Hứa Triệu An thử dùng súng bắn một phát, khóa liền mở. Chỉ là nó liền kêu lên to rất to. Cô lúng túng, xem xét một lúc xem hệ thống âm thanh ở đâu còn bắn nát nó. Thế nhưng, liền bị một bàn tay nhỏ xiu giật lấy rồi ném đi rất xa. Tiêu Dục cười cười, để lộ hàm răng trắng bóng. Đúng là cuồng quá hóa ngu, cách đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra. Chẳng những không dẫn dụ tang thi đến còn đem chúng kéo ra. Vì đứng ở trước cửa, cô cùng Tiêu Dục xông vào đầu tiên.

Đầu tiên, dắt Tiêu Dục lên tầng hai, tầng thời trang trước. Lại là một loạt động tác dùng súng phá khóa. Hứa Triệu An gom một nửa quần áo trong cửa hàng, không để ý là của nam hay nữ, cô cứ thế mà cần quét sạch. Đến mấy chỗ quần áo trẻ em, Hứa Triệu An ép Tiêu Dục vào phòng vệ sinh tắm rửa, thay ra bộ quần áo mới. Trong lúc đó, Hứa Triệu An lại đi thu thêm vài bộ quần áo trẻ em cho Tiêu Dục. Xong xuôi, cậu ta đi ra với vẻ mặt rạng rỡ. Đúng như cô nghĩ, ngoài việc hơi gầy một chút, thì cậu ta đúng là một tiểu soái ca mặt trắng. Khác với bộ dạng bận thiu lúc đầu, đầu tóc hơi dài và lòa xòa một tí. Hứa Triệu An đưa dây buộc tóc cho cậu, bảo cậu buộc lên. Ừm... khá là đáng yêu đấy chứ. Giống ý hệt con gái vậy, cô có nên đem thêm vài bộ của nữ không nhỉ? (RIP Dục -kun)

Đi lướt qua vài tầng, tiện tay lấy thêm vài thứ mà không gặp một con tang thi nào cả, Hứa Triệu An hưởng thụ một chút. Thu thập hết những thứ mình cần, Hứa Triệu An dắt Tiêu Dục xuống tầng 1 để vào kho lấy đồ ăn. Thì phát hiện tầng một có rất nhiều người, họ tranh giành các thứ, thậm chí con cháu còn đánh cả mẹ già chỉ để cướp đồ ăn. Hứa Triệu An đem ánh mắt khinh bỉ ném cho bọn họ rồi dắt Tiêu Dục đi thẳng đến kho. Cô không gặp chút trở ngại nào, vì ai nhìn thấy cô cũng né sang một bên. Dù chưa biết dị năng giả là gì, nên họ nhìn thấy súng của cô đã cảm thấy kính sợ. Lần này, đồ ăn cô không khách khí nữa mà thu thập hết. Tiêu Dục đứng một bên, tròn tròn đôi mắt ngây ngô hỏi.

“Chị là dị năng giả gì vậy?”

“Hệ không gian, có thể chứa đồ.”

“Chị, chị thật lợi hại!” Kèm theo đó là nụ cười tỏa nắng trên gương mặt đáng yêu, trắng nõn.

Hứa Triệu An hí híp mắt, mỉm cười. “Tên nhóc đừng có phàn bội chị đây đó nha.”

Hiển nhiên là vẫn chưa tin tưởng, Tiêu Dục cũng chỉ còn cách nhún nhún vai mặc kệ. Đồng hành cùng chị An, sẽ có ngày chị ấy tin cậu. Rồi họ sẽ đồng hành cùng nhau, vượt qua khó khăn. Cậu không hề nhận ra là chị Tiểu An đã mỉm cười hiếm hoi. Thuận tiện Tiêu Dục biết cô là dị năng giả hệ không gian, Hứa Triệu An liền lôi ra hai con dao nhỏ xinh, nhẹ nhẹ nhưng cũng khá sắc bén đưa cho cậu làm vũ khí.

“Đi thôi, về nào.”

Ra khỏi siêu thị thuận tiện nhắc nhở mọi người đang còn tranh giành một câu, lại ra chỗ kín đáo ấy, Hứa Triệu An lôi chiếc Hummer ra, đem cả hai lên xe rồi trở về khu tập thể.

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Lên đường

Hứa Triệu An đưa Tiêu Dục về nhà, cả hai cùng ngồi trong phòng của cô, ăn đồ ăn qua ngày.

“Chị An, chúng ta chỉ ở đây lánh nạn thôi ạ?”

“Đương nhiên là không. Quân đội sắp đến, chúng ta sẽ đi căn cứ thủ đô.”

“Cần cứ?”

“Nơi lánh nạn.”

Hai người cứ người nói một câu, ta nói một câu. Bỗng dưng có chút cảm giác hài hòa.

“Cậu thay bộ đồ quân đội này vào đi, quân đội có lẽ sắp đến rồi.”

Tiêu Dực nhìn bộ đồ rằn ri một lúc, bất đắc dĩ cầm lên đi thay. Nuôi vài ngày, được ăn uống đầy đủ, khuôn mặt của Tiêu Dực bắt đầu có sắc hơn, không còn gầy gò và tái xanh. Hứa Triệu An cũng kéo rèm, thay bộ quân phục một cách nhanh chóng. Tiễn thể đeo thêm dây đạn, dtaws súng vào sau lưng, thắt lưng. Phần chân cô còn dắt thêm 2 con dao sắc bén. Đeo mặt nạ, đội mũ lưỡi trai đen như mực. Bây giờ, trông cô không khác gì một nữ quân nhân mẽ. Hứa Triệu An ngồi xuống, chờ Tiêu Dực ra. Không biết tên nhóc này làm gì trong đó mà rất lâu, cô đã xong xuôi mọi thứ mà cậu còn chưa ra. Đúng lúc đó, Tiêu Dực đi ra, mái tóc dài đến vai vẫn chưa được cắt ngắn, buộc lên gọn gàng. Da trắng như sữa, nhìn rất mềm mịn, thêm vào đó là đôi mắt to tròn lúng liếng. Quả thực giống con gái! Hứa Triệu An không nhịn được nhìn vài lần, đáng yêu quá, thực muốn nhéo má. Nghĩ là làm, Hứa Triệu An liền đưa tay lên mặt Tiêu Dực, nhéo một phát. Bỗng cô nghe thấy tiếng xe tăng đang chạy trầm ồm về đây cộng với tiếng súng bên ngoài. Sắc mặt của cô trở nên nghiêm túc, quay sang Tiêu Dực đang ôm một bên má, nói.

“Đến rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi.”

Hứa Triệu An vừa nói, liền lôi ra hai chiếc ba lô, cho lương khô vào trong, khẩu súng cùng hộp đạn, dược liệu. Đây chẳng qua chỉ là nguy trang một chút, hiện chưa biết tình hình các dị năng giả ra sao, cô cũng không thể liều mạng. Hứa Triệu An đem một túi đưa cho Tiêu Dực, bảo cậu đeo lên, rồi đưa cho cậu thêm hai con dao khác để cậu dắt vào chân. Thêm chiếc mũ giống cô và găng tay. Dặn dò Tiêu Dực một chút, Hứa Triệu An đem Tiêu Dực xuống tầng 1. Lôi chiếc xe việt dã đã tân trang ra. Hummer có vẻ hơi khoa trương... Thôi thì Việt dã nhĩ?

Chờ một lúc, Tiêu Dực bắt đầu có chút bồn chồn không yên. Hứa Triệu An nhủ mảy nhìn cậu, Tiêu Dực lập tức ngồi thẳng người.

“5 phút.”

“Đạ?”

“5 phút nữa quân đội đến. Đó là lúc chúng ta đi ra ngoài.”

“Vâng.” Tiêu Dực tỏ vẻ đã hiểu.

Tiếng xe tăng ầm ầm cùng tiếng súng. Tinh thần lực của Hứa Triệu An có thể nhìn thấy số lượng zombie trong thành phố đang giảm đi. Cô lái xe ra ngoài, đỗ ở một góc khuất. Quân đội dừng xe lại, một người trẻ tuổi thò đầu ra, để chiếc loa phóng thanh ở gần miệng. Cát giọng khàn khàn.

“Hôm nay chúng tôi đến để đưa tất cả mọi người đến căn cứ lớn nhất, đã xây xong. Căn cứ phía Bắc! Tôi cho mọi người một tiếng đồng hồ để tập trung tại khu phố F. Để tiết kiệm thời gian, chúng ta sẽ bắt đầu đi ngay sau 1 tiếng nữa! Xin chú ý! Có thể quân đội sẽ không quay lại đây nữa, mong mọi người suy nghĩ thật kĩ. Xin nhắc lại...”

Chiếc xe tăng tiếp tục tiến lên, như muốn thông báo cho cả thành phố biết. Lúc này, Hứa Triệu An đã som quay đầu hướng khu phố F đi đến.

1 tiếng sau, khi chiếc xe tăng quay trở lại, mọi người đã tập trung đông đúc ở nơi tập trung. Có một số người còn đang khóc, có vẻ như là trên đường đi gặp zombie, người thân đã chết.

Hứa Triệu An lạnh lùng quét qua một lượt. Trong đây có bao nhiêu phần là thật lòng, bao nhiêu phần là giả dối? Sống qua một đời người, cô đương nhiên là có thể nhìn mặt mà đoán được nói thật hay nói dối. Cộng thêm dị năng hệ tinh thần có thể đọc được suy nghĩ. Chỉ là, cấp độ của cô còn chưa đủ để làm việc đó. Nhiệt độ trong xe bỗng hạ xuống thấp hơn, Tiêu Dực ngồi bên cạnh có chút run rẩy.

“Mọi người hãy tự chuẩn bị xe, chúng tôi không có đủ xe cho mọi người.” Nói rồi, người lính trẻ chỉ vào 2 chiếc xe buýt. “Ai không có xe hãy lên những chiếc này hoặc lên nhờ xe của người khác.”

Mọi người nhanh chóng chen chân vào, ào vào hai chiếc xe buýt. Trong khi đó, có người lại đang đi tìm những chiếc xe đậu bên lề đường. Hứa Triệu An không để tâm lắm, lặng lẽ lái xe tiến về phía sau chiếc xe buýt.

Chiếc xe quân đội dẫn đầu, hai chiếc xe buýt, và vài chiếc xe con khác. Để an toàn, Hứa Triệu An đi ngay đằng sau chiếc xe buýt thứ 2. Tốt nhất là không nên đi cuối hoặc đầu.

Đoạn đường đi ra khỏi thành phố mất gần 1 tiếng, khi quân đội cùng mọi người di cư đi đến thành phố T bên cạnh. Đột nhiên dừng lại.

“Tôi thấy rằng, hôm nay có cố đi cũng không qua được thành phố này, thôi thì chúng ta tạm tìm một ngôi nhà mà ngủ tạm. Nhớ chọn những nơi có ít tang thi. Chúng tôi sẽ đi 1 vòng thành phố này để tập hợp lại những người dân còn sống. Tiễn thể tìm thêm vài chiếc xe còn sử dụng được. Ngày mai, điểm đến của chúng ta là trạm xăng.”

Hứa Triệu An cũng cảm thấy không có gì là không phải, trong thành phố này cũng có người sống, quân đội đương nhiên không bỏ qua. Hứa Triệu An liền lái chiếc xe Việt dã đi tìm nhà. Cô chọn một căn nhà 3 tầng, trông có vẻ không có người sống mà đi vào. Như cô nghĩ, trong này chỉ có tang thi. Hứa Triệu An liền bắn súng giết hết. Cô đi thẳng lên tầng 3. Ngoại trừ phòng có vết máu và hôi thì không có gì cả. Phải, không có gì cả. Cô liền vứt hết chần

mền ra hành lang, lấy cửa mình ra. Rồi bảo Tiêu Dực dùng khăn lau vết máu. Còn mình thì xịt thuốc khử mùi khắp căn phòng.

Hứa Triệu An yên lặng đem lương khô ra, chát ghét ăn hết, Tiêu Dực ở bên cạnh cũng bắt chước tương tự. Nhà này có 3 tầng, khả năng cao là sẽ có người cũng tìm ở đây. Để tránh phiền phức, Hứa Triệu An liền đem cửa tầng 3 khóa lại, tránh ai làm phiền.

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Lần hai tiến hóa

Hứa Triệu An cùng Tiêu Dực chiếm cứ tầng 3, trong khi đó có một vài người tiến vào. Dựa vào tinh thần lực hiện giờ của cô, không cần phóng ra xa nữa mà vẫn có thể cảm nhận được. Trong bóng đêm, mắt của Hứa Triệu An phát sáng. Tiêu Dực đang nghỉ ngơi, trên xe thăng bé cũng có ngủ một giấc, bây giờ lại ngủ tiếp, không rõ là vì sao. Cô âm thầm ngồi dậy, chuẩn xác từng bước đi ra cửa. Người bên ngoài định gõ cửa, thì bên trong đã truyền ra giọng nói trong trẻo, có chút nhẹ.

“Bên trong có người. Quay lại xuống cầu thang, không tiến.”

Từ giọng có thể nghe ra tiếng là của một cô gái. Người thanh niên trẻ dẫn đầu, nói vọng vào.

“Chúng tôi là sinh viên trường đại học N, cô cho phép chúng tôi nghỉ ngơi ở tầng 2 và tầng 1 chứ?”

Hứa Triệu An tùy tiện đáp ứng, trở lại chiếc giường mà nằm xuống. Tiêu Dực vẫn ngủ mê man, mồ hôi toát ra khiến những sợi tóc ở máibett lên trán. Bỗng, trước mắt cô tối sầm. Chân tay rã rời, hai mắt có cổ thể nào cũng không mở ra được, Hứa Triệu An rơi vào bóng tối.

Đây đã là lần thứ ba cô bất tỉnh. Ít nhất cũng không quá khó chịu, toàn thân chỉ cảm thấy tràn trề sinh lực, tinh thần sáng khoái, hình như có chút đột phá. Tiêu Dực ở bên cạnh ôm đầu, mồ hôi toát ra. Hứa Triệu An cũng đã nhận ra, sau lưng cô một mảnh ướt đầm. Tại sao lại như vậy!? Dù sao, trời cũng đã sáng, Hứa Triệu An đem túi bánh mì ra, làm hai cái sandwich để ăn điểm tâm. Rồi mở cửa, đi ra ngoài. Gặp đội trưởng của quân đội, Hứa Triệu An gật đầu chào một cái.

Ông ta cũng gật đầu, nói. “Cháo đã nấu xong, cô cùng em trai mỗi người lấy một bát đi. Tôi đi gọi những người khác.”

Cô trả lời. “Cảm ơn ông, chúng tôi sẽ ăn trên xe.” Đối với người lớn tuổi hơn, ít nhất cô vẫn biết lễ nghi là gì. Dù sao cũng là hào môn đại tiểu thư, mấy cái nghi lễ đó cũng coi như là học rồi đi. Chẳng qua là, mãi mòn ở mặt thế 10 năm, tính cách cũng trở nên lạnh lùng, lãnh khốc không ít.

Không quan tâm nữa, cô dắt Tiêu Dực vào chiếc xe Việt dã của mình. Khi đang định cất bát cháo kia vào không gian, Hứa Triệu An lại nghe thấy một giọng nói non nớt.

“Chị An, cho em ăn bát cháo đó được không?”

Cô nhú mày. “Không phải vừa mới ăn sao?”

“Em vẫn đói.”

Hứa Triệu An im lặng đưa bát cháo cho Tiêu Dực. Thôi được, dù sao thăng bé cũng đang tuổi ăn tuổi lớn. Cô định để dành chỗ cháo đến trưa nhưng thôi vậy. Hứa Triệu An cũng đem bát để lên miệng uống một hơi hết sạch.

Hứa Triệu An âm thầm tính toán, đã được 2 tuần kể từ khi mặt thế bắt đầu. Dựa vào việc thời gian bị lệch thì chắc chắn lần tiến hóa thứ 2 của tang thi sẽ xảy ra sớm hơn hoặc muộn hơn một chút. Bên ngoài ồn ào, người qua người lại xếp hàng lấy cháo. Thịnh thoảng lại có vài vụ cãi vã nhỏ. Cô nhàm chán lôi điện thoại di động ra, nhìn vạch song, lại im lặng cất đi. Máy trò chơi điện tử cô đã xóa đi từ lâu, cho máy đỡ hết pin nhanh. Thế nhưng bây giờ nó lại vô dụng, phương tiện liên lạc duy nhất cô có để hỏi thăm gia đình lại không có một vạch sóng. Haiz... nếu như ngày đó cô mua bộ đàm thì tốt... Có mà bộ đàm có nói được đến xa thế không nhỉ?

Mọi người thu dọn xong xuôi, lại bắt đầu đi. Đường đi cũng khá thuận lợi, gặp con zombie nào là giết con tang thi đó. Thịnh thoảng gặp tang thi triều cấp F, quân đội trực tiếp nã súng. Chỉ là, bọn zombie có vẻ nhanh hơn, chuyển động không còn cứng nhắc nữa. Mấy tiếng gầm gừ đã thành uu aa, tốc độ thừa trên đầu đường như cũng dài ra, làn da xanh xao, mấy vết thương lở loét như lành lại.

Hứa Triệu An dường như cũng nhận ra điều này, đúng là có chút kỳ lạ. Ngẫm lại một chút, đúng là kì lạ. Cô hôn mê một lần, tinh thần lực, không gian có chút đột phá, zombie tiến hóa... Chắc chắn là lần tiến hóa thứ hai! Tại sao cô không nhận ra chứ! Nói như vậy, đã xuất hiện tang thi cấp 1, cùng lúc xuất hiện thú biến dị và hang động! Trong lòng Hứa Triệu An hưng phấn, nguy hiểm xuất hiện đồng thời với cơ hội!

Tiêu Dực ngồi bên cạnh, chỉ thấy một bên mặt của Hứa Triệu An đang cười tà ác, khuôn mặt tối sầm cùng đôi mắt khi nhìn thấy con mồi. Cậu ta run lẩy bẩy, sợ sệt nép vào một góc.

Oan quá a, chỉ là chị đây thấy hưng phấn thôi mà!!

Hứa Triệu An nghiêng đầu, nhưng thực sự thì bây giờ cô chưa vào được. Dự năng cần phải lên cấp 2 a~ Mà muốn lên cũng phải ít nhất 5 tháng a~ Lên cấp càng cao, thời gian càng lâu. Cô cần kiểm định năng lực vũ khí chính, nhưng xem ra phải đợi 5 tháng nữa cho dự năng không gian của cô lên cấp 2 thôi.

Hiện giờ, mục tiêu chính là đi thu thập tinh hạch! Hứa Triệu An âm thầm đặt ra mục tiêu.

Hoắc Lôi Thần mặc bộ quân phục, khuôn mặt mạnh mẽ rất có đường nét. Tay anh cầm khẩu súng, cùng đồng đội đi làm nhiệm vụ tiêu diệt tang thi, đem tinh hạch về cho mấy lão già phòng nghiên cứu.

Anh quả thật không phải người tốt lành gì, thế nhưng nhìn động đội từng người từng người chết đi như thế, anh có chút không cam lòng. Dự năng của anh là hệ băng, thế nhưng chỉ có thể bắn ra mấy tia băng nhỏ xíu. Hoắc Lôi Thần mặt mày nhăn vào một đoàn thi đồng đội của anh bảo.

“Trung tá! Ở kia có một cái lỗ màu đen!”

Hoắc Lôi Thần nhíu mày, anh theo tên nhóc này đi đến bên cạnh lỗ đen.

“Liều đi vào đó chưa thấy ra, nên em mới ra đây báo cho anh biết!”

Lại cái thứ huyền huyền gì thế này? Hoắc Lôi Thần đầu đầy hắc tuyến. Nhưng vì đồng đội, anh quyết định sẽ đi vào.

“Cậu đứng ngoài này, nếu như không thấy tôi ra thì, đem chỗ tinh hạch này về. Không cần đi tìm tôi làm gì.”

Anh không do dự mà bước thẳng vào.

bên trong... chính là một lỗ đen vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hoắc Lôi Thần không do dự mà đi vào lỗ đen. Anh chỉ nhìn thấy một con đường tăm tối. Ở dưới là bùn đất nhão nhoét, khi đi, tay anh cứ đụng phải những chiếc lá, có vẻ là bên trong rất nhiều cây. Thêm vào đó, ẩm ướt, bên trong còn có mùi mốc. Xem ra cái lỗ đen này không hề đơn giản. Anh sẽ khám phá thứ này rồi về báo cáo cho cấp trên.

Hoắc Lôi Thần nhíu mày, anh lại tiến sâu vào hang động. Thì đến một cái sảnh. Kì lạ là, từ khi đi vào đến giờ, anh không hề gặp Liều mà cũng không hề gặp một con tang thi nào hết. Anh đi một lúc, không biết là đã đi đến đâu, ánh sáng chói lòa nơi cuối con đường dài và hẹp dần hiện.

Đến nơi, đây là một đại sảnh. Ở giữa, trên cái bục là một quyển sách cổ, bên cạnh là mực và bút, Xung quanh là rất nhiều xấp giấy. Hoắc Lôi Thần đang hoang mang không biết làm thế nào, thì bỗng dung một ông già phe phẩy chiếc quạt đi ra với vẻ mặt ngạo mạn. Ông ta vừa thấy anh, nụ cười khinh bỉ trên mặt tắt ngúm. Đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên. Một giây tiếp theo, ông ta chạy đến đối diện anh quỳ xuống.

“Chủ thượng giá lâm đến nơi này, thật là vinh hạnh của tôi.”

Chủ thượng!? Cái gì cơ! Người đàn ông mặc đồ cổ trang này là như thế nào!? Anh vội vàng cúi xuống nâng ông già lên.

“Ông có sao không? Tôi sẽ đưa ông ra ngoài ngay!” Thân là quân nhân, gặp người hoạn nạn phải giúp ngay! Tuy rằng ông già này có chút kỳ lạ...

Đột nhiên, ông ta dán một tờ giấy lên đầu anh. Đầu đau nhức như búa bổ, từng dòng ký ức ập lại như ủa vào. Anh ôm đầu, gục xuống thở hổn hển. Chợt sắc mặt anh thay đổi, đôi mắt trở nên lạnh lùng, cao ngạo. Không còn vẻ vì nước vì dân hồi trước. Trong đôi mắt chỉ còn vẻ lạnh nhạt cùng bất cần. Anh đứng thẳng người, kiêu ngạo tràn đầy, đầy mắt xẹt qua một tia khinh bỉ.

“Gói ghém hết chỗ này vào không gian giới chỉ đi. Sau đó ông vào đó luôn rồi tôi làm phép cho hang động này biến mất.”

“Vâng, Chủ thượng.”

Hứa Triệu An đang lái xe bình thường, cô đột nhiên dừng xe lại. Tiêu Dực không may mắn đập đầu vào cửa kính. Cậu ai oán, xoa xoa đầu lên tiếng.

“Có chuyện gì vậy chị An?”

Hứa Triệu An đáp. “Có chuột biến dị.”

Chuột biến dị? Không phải là zombie sao? Bây giờ cả động vật cũng biến thành tang thi!? Tiêu Dực một trận hoang mang, vậy chẳng phải nhân loại diệt vong rồi hay sao?

“Đừng lo. Chúng ta sẽ không sao.” Cô buồn bực, loại chuột biến dị đoàn cấp C này, nếu mà là hồi xưa cô đã trực tiếp bẻ cong không gian tạo ra lỗ đen mà hút hết nó vào rồi. Nhưng hiện tại đẳng cấp chưa đủ, cô muốn tiêu diệt chuột biến dị đoàn cũng phải có rất nhiều súng và đạn dược a~ Tuy trông chúng nhỏ bé vậy thôi, thế nhưng rất đông. Một chuột biến dị đoàn cấp C hoàn toàn có thể giết chết một dị năng giả cấp 2. Còn nếu gặp chuột biến dị đoàn cấp S hoàn toàn có thể bao vây cả một căn cứ

Hứa Triệu An dùng xe khiến cho những người phía sau cũng phải dừng lại. Bọn họ ồn ào cảm râm, bấm còi inh ỏi. Hứa Triệu An dựa vào sóng âm trông không gian mà truyền lời đến từng người.

“Không muốn chết thì dừng lại. Ai muốn tiến lên cứ việc. Tôi sẽ rẽ vào hẻm.”

Mọi người đều tiến lên, căn bản họ không nghe lời của Hứa Triệu An. Thôi vậy, cô đã có ý tốt nhắc nhở mà họ không nghe thì thôi. Ngu thì chết, kể cả họ có cầu cứu, cô cũng sẽ không giúp đỡ. Hứa Triệu An trầm ngâm theo dõi đàn chuột, chỉ nghe thấy, phía trước một mảnh hoảng loạn.

Hình như quân đội đã sử dụng đạn dược gần hết, cho nên chuột biến dị đoàn này họ không thể tiêu diệt hết được. Tiêu Dực cũng nghe ra nhiều tiếng la hét, cậu quay đầu nhìn Hứa Triệu An im lặng, hoang mang nói.

“Chị An, có phải bọn họ đều chết rồi không? Sao ta không ra cứu bọn họ?”

Cô đánh mặt lại, nói. “Chúng ta có liên quan gì đến họ sao?”

Tiêu Dực nhủ mảy, nói như ông cụ non. “Vậy chúng ta đi riêng, không đi với quân đội nữa sao?”

Lúc đầu cô tính là đi theo quân đội cho an toàn, thế nhưng dị năng của cô cũng Tiêu Dực đều có đột phá, có thể dễ dàng giết chết tang thi cấp 1. Nếu như có gặp tang thi đoàn, trực tiếp nổ bom là xong. Hứa Triệu An rò ga, ừ một tiếng từ trong cổ họng. Cô đi xuyên qua hẻm, tránh lối đi của đàn chuột, an toàn tiếp tục tiến lên. Từ chỗ chuột biến dị đi đến trạm xăng cũng khá xa, lại còn gặp chút trở ngại trên đường đi.

Trạm xăng, chẳng những không bỏ hoang, mà còn là chốt an toàn. Bên trong là rất nhiều người dân, canh gác không phải là quân nhân mà chỉ là những tên lưu manh. Cô nhớ hôm qua quân nhân đã đi gọi người dân, có lẽ hôm nay họ tập trung ở đây. Vậy tại sao họ không cử một người trong đội quản lý chỗ này? Có thể có người nào mà đội trưởng ở đây quan tâm không?

Hứa Triệu An cũng không rảnh để ý đến vụ này, cô lái xe đỗ cạnh một tòa nhà, lợi dụng góc khuất mà không ai có thể nhìn thấy rồi cô lại thu nó vào không gian. Thời đại này trộm cắp rất nhiều, lại không có pháp luật, tốt nhất vẫn là nên cẩn thận một chút.

Cô cũng Tiêu Dực đi đến gần trạm xăng, tách biệt một thế giới với mọi người mà lồi mồi tôm cùng bếp nển ra (Loại bếp cho nển vô để tạo thành lửa, chỉ cần cho nển vô rồi châm lửa là được, khi hết lửa lại cho thêm nển). Cô đun sôi nước, đổ nước sôi vào mì cốc. Chờ 3 phút, rồi cùng Tiêu Dực xì xụp hút mì. Thực sự thì ở ngoài này không thể lấy mấy đồ ngon ra chiêu đãi Tiêu Dực được, ở đây có quá nhiều người. Hứa Triệu An thờ dài, biết vậy ăn trong xe rồi ra ngoài, cô thực sự bị tổn thương bởi trí thông minh của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10: Giải tỏa nỗi buồn

Hứa Triệu An ăn xong, cất bếp và nước vào balo, lấy lều từ trong đó ra rồi dựng lên. Ước chừng tối nay sẽ ở lại đây, ngày mai sẽ không thể đi được. Cô nhét Tiêu Dực vào trong lều rồi ra ngoài gác đêm. Trong đầu Hứa Triệu An nhảm tính, muốn lên cấp dị năng rất khó, muốn lên một cấp ít nhất cũng phải mất hàng nghìn viên tinh hạch cấp 1, 1000 viên cấp 2, 500 viên cấp 3. Mà muốn vào hang động, ít nhất cũng phải đạt cấp 2. Cảm giác là người yếu thể này thực sự khó chịu, tâm trạng của cô không tốt, nếu như hiện tại có con zombie nào qua đây để giết cho sướng tay thì tốt biết mấy.

Hứa Triệu An tựa người vào lá chắn ngoài túp lều, đột nhiên bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng la hét của các cô gái. Nhờ vào thánh lực hơn người, có thể nghe ra tiếng hét cầu cứu của họ. Hứa Triệu An đứng dậy, hướng nơi phát ra tiếng động mà đi. Coi như làm việc tích đức đi, dẫu sao cô cũng đang ngứa tay.

Một tốp thiếu nữ 17, 18 bị mấy tên đàn ông xếp vào hàng. Một tên nhìn thấy cô đang đi liền hét lên.

“Ồ kia có thêm một người nữa! Đem cô ta vào hàng mau!”

Một người cao to chạy ra, đẩy cô vào hàng ngũ của những cô gái sắp hiến thân. Hứa Triệu An vốn không có ý định phản kháng. Cô đang rất muốn quay tung bên trong trạm xang đó nha! Thuận tiện còn có thể đưa Tiêu Dục vào trong đó nữa. Aida ngoài trời rất nóng, bên trong nhà chắc là có điều hòa rất mát. Nếu như bên trong không có điện, cô sẽ cung cấp máy phát điện đó aida! Thế nhưng có điều, phải đuổi tất cả mấy tên khốn này ra trước.

Hứa Triệu An cười nham hiểm, xếp sau cùng của tốp thiếu nữ đó. Và còn nhìn thấy ánh mắt đổ kị của bọn họ. Thời buổi này, vì cái ăn ai cũng có thể hi sinh thân mình ư? Thế giới này thật đáng buồn, mặc dù chúng ta gọi tang thi là những con quái vật, nhưng ít nhất chúng không phản bội hay ăn thịt đồng loại. Con người mới chính là loài nguy hiểm nhất thời buổi này. Họ vô thể chỉ vì một gói bánh mỳ mốc mà đánh đổi tất cả, thậm chí là gia đình, là bạn bè.

Vốn định cứu bọn họ, nhưng có vẻ không cần nữa rồi. Bây giờ có vẻ cô có thể đi được rồi. Hứa Triệu An liền đi ra khỏi hàng, bị một người đàn ông chìa súng vào đầu, giọng hằn ta khàn khàn, nói.

“Vào hàng. Mày không muốn đồ ăn sao? Không muốn cũng phải vào.”

Hứa Triệu An không nhúc nhích, hỏi lại một câu. “Mày nghĩ dị năng của tao nhanh hơn hay súng của mày nhanh hơn?”

Gương mặt của tên đó lập tức biến sắc, nhìn lại đã thấy người trước mặt biến mất từ lúc nào. Ngay sau đó, nòng súng từ khẩu shotgun chìa vào đầu hắn.

“...Mày...mày là dị năng giả!”

Hứa Triệu An tỏ ra ngạc nhiên: “Ồ, đã biết nhanh vậy rồi sao? Còn thông tin gì nữa, nói tao nghe xem nào...Hay là...”

Rồi Hứa Triệu An kêu to, “Các cô gái mau chạy đi, kể cả các cô có hiến thân cũng chưa chắc bọn chúng đã cho các cô đồ ăn đâu!”

Một số người không tin, đứng lại, còn một số người thì chạy đi. Người đứng đầu định chạy theo thì đã bị Hứa Triệu An nhốt trong lồng không gian. Rồi cô dùng súng chìa vào đầu tên to cao lùn nữa, đẩy hắn đi, lạnh lùng nói. “Đẩn đường.”

Thình thoảng quây thế này cũng khá vui, Hứa Triệu An dường như không còn nhớ đến quy tắc của mình, hiện tại những gì cô muốn là muốn trừng phạt hết bọn quái vật này đi. Dường như cô nhớ ra điều gì đó, thu nhỏ tên phụ trách lại, ép hắn đến khi hắn biến mất khỏi thế gian. Các thiếu nữ sợ chết khiếp càng làm Hứa Triệu An muốn trêu đùa, cô cười cười hỏi lại lần nữa. “Thế nào? Có muốn đi cùng tôi không?”

Hầu hết mọi người đều chạy tán loạn, chỉ còn lại một cô gái. Cô ta nhìn cô đầy ghen tị, chua ngoa bảo: “Tại sao cô lại tước lấy miếng ăn của mọi người như thế?”

Hứa Triệu An vừa cầm súng chìa vào đầu tên kia vừa thần nhiên nói: “Cô muốn đi tôi cũng không cho cô đi.” Rồi cô từ trong tay bên kia hiện ra một khẩu súng lục, cô bắn một phát vào chân cô ta. “Các người có muốn thì hãy ở ngoài này bán thân, tôi không muốn chỗ nghỉ của tôi và em trai bị ô uế.” Hứa Triệu An mỉm cười tà ác, mang theo sát khí.

Rồi thần nhiên đi vào. Cô còn loáng thoáng nghe thấy suy nghĩ của tên khốn kiếp kia. Hứa Triệu An nhoen miệng cười, hai mắt híp híp, thế nhưng giọng nói được chỉnh sửa như ma quỷ.

“Có dị năng giả trong nhóm người của bọn mày sao? Liệu có thắng được tao không?”

“Ngông cuồng? Nực cười! Tao có thể giết mày ngay bây giờ!”

“Sao, ngạc nhiên vì tao biết được suy nghĩ của mày sao? Đi chết đi!” Hứa Triệu An liền bắn một phát vào đầu của tên cao to. Máu từ tên đó bắn ra, văng vào mặt cô. Hứa Triệu An lấy khăn ướt từ trong không gian, dụi mắt trong trẻo phát ra tia sáng lạnh lẽo. “Bắn tay.”

Hứa Triệu An lắc người, biến mất khỏi hành lang trước cửa phòng nghỉ.

Cánh cửa bật mở, tên đại ca bên trong phòng lập tức dừng lại động tác. Hắn cùng tên tiểu thụ này đang cùng nhau mây mưa, ai đã làm phiền!? Bọn gác cửa đâu hết rồi!?

Do ngược sáng, hắn chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng thon thả, mái tóc dài phấp phới, không nhìn rõ mặt. Nhưng dù sao cũng đã làm phiền hắn, làm sao không thể tức? Hắn lập tức tung hỏa cầu ném về phía của trước. Với thứ năng lực này, hắn đủ khả năng làm chủ khu an toàn này, muốn gái có gái, muốn đồ ăn có đồ ăn.

Hứa Triệu An nhìn hỏa cầu bay lơ lửng, chậm chạp, cô nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát. Rồi giờ súng chìa vào đầu hắn. “Ha! Dị năng còn chưa đến cấp 1 đã đòi đánh bại tao! Chết đi! Chúng mày làm ô uế chỗ này rồi, làm sao mà tao đi nghỉ được!?” Dứt lời, Hứa Triệu An liền bắn.

Tên đại ca kia quay người tránh thoát, roi bộp xuống đất. Thanh niên tiểu thụ suýt trúng một phát đạn, may mà Hứa Triệu An đã dùng là chấn không gian để đổi hướng, nếu không cô đã giết trúng người vô tội. Tên đại ca vừa lao xuống đất, vừa liên tục ném hỏa cầu, Hứa Triệu An nhẹ nhàng tránh hết. Đến khi hắn ta một môi ngã xuống, Hứa Triệu An mới bình tĩnh lại gần hắn, chìa súng vào đầu, từ tốn nói. “Hậu quả của việc sử dụng dị năng quá sức là như thế này đó. Mà dù sao mày cũng sắp chết rồi, để tao giúp mày nhé?”

Khi Hứa Triệu An trở lại túp lều, Tiêu Dục lơ mơ vạch lều ra hỏi: “Chị vừa đi đâu vậy?”

Cô tùy ý đáp lại: “Đi giải tỏa nỗi buồn.”

Tiêu Dực mơ mơ màng màng ừ một tiếng rồi cậu lại nằm xuống ngủ tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Không xui xẻo đến vậy chứ?

Từ sau vụ việc lần này, Hứa Triệu An nhận ra một vài việc. Đầu tiên, làm tăng băng rất khó. Không phải ai cũng có thể làm được nên cô quyết định bỏ qua hình tượng này. Thứ hai, khi bị áp bức xúc cảm đánh đập người khác thì lúc giải thoát con dã thú trong người ra thì sẽ càng dữ dội hơn. Ừm, từ nay không đi đường an toàn nữa, gặp tang thi nào giết tang thi ấy, không cần phải tránh. Thứ ba, nếu có ý định giết chóc nên tìm người giết, đừng giết tang thi. Tang thi chỉ biết tấn công, con người còn thỏa mãn được sự thỏa mãn khi nhìn thấy sự sợ hãi trên khuôn mặt họ.

Cho nên, khi Tiêu Dực tỉnh dậy, chính là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của chị Tiểu An. Cậu có nằm mơ không...? Tiêu Dực dụi dụi hai mắt của mình, cậu tưởng cậu còn chưa tỉnh ngủ cơ đấy! Chị Tiểu An... có phải uống lộn thuốc không? Mặc dù chị Tiểu An đã đeo mặt nạ che đi nửa khuôn mặt của mình, thế nhưng miệng rõ ràng là đang mỉm cười! Rồi cậu chợt nhớ ra, hôm qua chị Tiểu An có nói là đi giải quyết nỗi buồn, có thể mấy ngày nay lặn lộn là vì thế. Tiêu Dực cũng không để ý nữa, cậu thu dọn đồ đạc của chính mình rồi lon ton chạy ra phía Hứa Triệu An, hỏi cô có cần giúp gì không.

Vì hiện tại quân đội đã biết đến dị năng nên Hứa Triệu An không kiêng dè mà sử dụng dị năng của mình. Ngay lập tức chiếc xe Việt dã xuất hiện, khiến cho mọi người xung quanh không khỏi kinh ngạc. Dù sao dị năng không gian cũng chỉ là loại phụ trợ, không phải thứ hiếm gặp gì. Không sợ bị biến thành vật thí nghiệm.

Hai người lại tiếp tục lên đường, đi qua đâu một mình cô càn quét đến đó. Nói là càn quét, thực ra mỗi thứ chỉ lấy một nửa.

Không nghĩ tới, lại gặp tang thi có dị năng ở đây. Người ta gọi con người có dị năng là dị năng giả còn tang thi có dị năng chính là dị hệ giả

Hứa Triệu An căng thẳng nhìn con dị hệ giả ở phía trước.

Không xui xẻo đến vậy chứ?

Không hẳn, may mà không để Tiêu Dực vào đây.

Cả người Hứa Triệu An bày ra một vẻ sẵn sàng chiến đấu, bàn tay xuất hiện một khẩu súng M16. Toàn thân bao bọc sẵn một tầng chấn trong suốt, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến hoạt động.

Con dị hệ giả cứ thế đi qua. Không thèm nhìn cô lấy một cái. Khinh thường bà đây hả!? Hứa Triệu An lập tức cầm khẩu M16 bắn con tang thi.

Trước mặt không hề có ai. Nếu như là dị hệ tốc độ, ít nhất cũng sẽ để lại một cái bóng vì dù sao cô còn có dị năng tinh thần. Hiện tại, chỉ thấy một vài con tang thi du đãng. Dị hệ không gian? Trong nháy mắt, sự cảnh giác của Hứa Triệu An được đẩy lên cao. Con tang thi hệ không gian này có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, kể cả bây giờ cô có chạy nó cũng sẽ đuổi kịp.

Trong nháy mắt, có một lực đạo mạnh đánh vào lá chắn khiến cô văng đi. Hứa Triệu An nhìn mọi thứ bên dưới, dị hệ giả xấu xí khi này biến mất, đổi lại là một người trẻ tuổi với khuôn mặt lạnh lùng. Cậu ta nhìn cô, bên trong ánh mắt tràn ngập phòng bị.

Hứa Triệu An chợt hiểu ra, cậu ta là người có thể điều khiển tang thi. Cô xoay một vòng trên không, đáp đất an toàn.

Lại còn xui xẻo hơn?

Cô tháo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt của mình. Mỉm cười, nói: “Cậu nhóc, cậu là có ý gì?” Hai mắt Hứa Triệu An hơi híp híp, tản ra một loại khí tức nguy hiểm.

Tiểu Bạch Kiểm phía trước vẫn nhìn cô, môi hơi mím lại.

Hứa Triệu An nhướn mày, bật mode tự ki: “Sao? Chị đây quá xinh đẹp làm cho cậu choáng ngợp hả?”

Tiểu Bạch Kiểm “...” Cậu nhóc còn chưa nói gì, bà chị này có phải bị hâm không?

“Nếu cậu không có chuyện gì thì chị đi đây. Tạm biệt nhóc xinh đẹp.”

“Khoan đã!” Giọng nói non nớt gọi cô lại.

Hứa Triệu An quay đầu.

“Chị không được phép ra khỏi đây!”

Ngay lập tức một toán tang thi lao vào người cô. Hứa Triệu An thân nhiên bắn, nếu có trượt, cô có thể dùng dị năng không gian khổng lồ. Dù sao khẩu M16 này bắn cũng khá đã tay, đến khi tất cả tang thi đều ngã rạp, Hứa Triệu An đưa mắt nhìn Tiểu Bạch Kiểm một hồi thờ dốc.

Cô lại gần, nâng cảm tình xảo của cậu ta lên, cười tà tũ: “Đi theo chị, chị đây bao ăn, bao ở, may mắn thì chị nhận làm đệ tử, thế nào?”

Tiểu Bạch Kiểm nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Nếu không cần thiết, Hứa Triệu An sẽ không tùy tiện đọc suy nghĩ người khác, nên không hề biết Tiểu Bạch Kiểm đang nghĩ gì.

“Không đi.” Tiểu Bạch Kiểm lạnh lùng nói.

Hứa Triệu An bày một bộ dạng ô m tím: “Ôi đau lòng chết tôi mắt.” Rồi cười cười với cậu ta: “Tha cho tôi đi, em trai tôi đang ở ngoài đợi.” Rồi Hứa Triệu An đặt khẩu M16 và một hộp đạn cho cậu ta: “Đừng quá phụ thuộc vào dị năng, nếu như dùng quá sức, cậu sẽ cạn kiệt mà chết đấy.”

Khi Hứa Triệu An quay lại xe, Tiêu Dực có hơi mất kiên nhẫn, hỏi: “Chị làm gì mà lâu thế?”

Hứa Triệu An đáp: “Đi mời người nhưng người ta không chịu.”

Tiêu Dực: “Không phải chị có em rồi sao? Em sắp bị ‘thất sủng sao!’?”

Hứa Triệu An: “...” không phải cậu mới 12 tuổi à....

Cô không hề biết rằng, tiểu Bạch Kiểm hôm nay cô gặp lại chính là tang thi vương thống trị thời đại tang thi, tấn công loài người...

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12: Bạch Miêu

Hai người cứ đi rong ruổi vừa đi vừa nghỉ, chẳng mấy chốc đã được nửa quãng đường.

Chỉ là, nửa quãng đường còn lại, bên cạnh không phải đồng ruộng thì là rừng, không phải sông thì là hồ, rất nguy hiểm.

Hứa Triệu An còn biết, trên nửa quãng đường này, có hai kho thức ăn và hai kho vũ khí. Nhiệm vụ cấp B cô đã làm khi ở căn cứ phía Tây.

Thực ra, từ quãng đường này có hai lối đi, nếu đi thẳng sẽ đến căn cứ thủ đô còn đi qua thành phố J, liền đến căn cứ phía Tây, ngắn hơn đi tới thủ đô rất nhiều.

Thế nhưng mục tiêu của cô lại là vậy, cũng không còn cách nào khác.

Hứa Triệu An tập trung lái xe, cố gắng không đi sai đường. Bản đồ cũng có, nhưng không phải lúc nào cũng có thể mở ra xem, sơ sẩy một chút là nhầm. Lại còn phải đề ý tang thi mà tiêu diệt, công việc lái xe này cũng quá cực khổ đi.

Ước chừng một giờ sau, cô tiến vào rừng.

Đi qua cánh rừng này còn phải đi qua đèo, thập phần nguy hiểm.

Phải biết đây chính là nơi thú biến dị và thực vật biến dị tập trung nhiều nhất.

Mới tiến vào rừng nên cũng chưa có gì quá nguy hiểm, thế nhưng buổi tối luôn có quá nhiều thứ còn đang rập rình, cô liền dừng xe, kiểm tra xung quanh xem có thực vật biến dị không rồi đỡ Tiêu Dực lên trên cây.

Cô dặn đi dặn lại là phải hết lên ngay khi cảm thấy nguy hiểm, nhất định không được ngủ quá sâu.

Rồi cô cũng trèo lên một cái cây gần đó, chợp mắt.

Đang ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng dậm chân bịch bịch, Hứa Triệu An liền mở mắt.

Trên tay hiện ra hai khẩu súng, Hứa Triệu An nhảy xuống, khi sắp chạm đất cô dùng dị năng giảm bớt lực cản, ăn toàn hạ cánh. Cô dùng tinh thần lực gọi Tiêu Dực dậy, đỡ cậu bé xuống rồi đưa cho cậu một cái dây thừng: “Em đi quấn lung tung cái dây này đi, buộc dây vào một cái cây rồi chạy xung quanh tạo thành cái ngáng chân. Nhớ, làm nhanh.”

Tiêu Dực gật đầu, ngay lập tức bắt tay vào việc.

Hứa Triệu An ở một bên, khi Tiêu Dực làm xong mọi việc, cô liền đem cậu bé để lại trên cây.

“Thu liễm lại khí tức đi, thờ nhẹ nhàng, cố gắng đừng phát ra tiếng động gì.”

Tiêu Dực nhẹ nhàng gật đầu.

Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng chân bịch bịch nhiều hơn, càng lúc càng nhanh lao về phía này.

Trong bóng tối, Hứa Triệu An nhìn thấy một cục bóng màu trắng lao nhanh về phía này. Cục bóng màu trắng rất to, nhìn rất mềm mại, chạy nhanh nên đã vấp vào cái bẫy mà Tiêu Dực tạo ra. Hứa Triệu An nhân cơ hội nhốt nó vào lồng không gian. Vì kích thước của nó khá to nên cô có hơi quá sức, ít nhất vẫn giữ được nó.

Nhờ tính hạch dọc đường thu thập, dị năng của cô cùng Tiêu Dực cũng có tăng lên chút ít.

Khi nhìn kĩ vật thể bị nhốt trong chiếc lồng kia là một con mèo trắng, hàm hè nhìn cô.

“Loài người dơ bẩn! Ngay lập tức thả ta ra!”

Hứa Triệu An nheo mắt đầy nguy hiểm cười cười, một thú biến dị có trí tuệ, đáng để nghiên cứu kĩ. Cô biết là hiện giờ có khi tang thi vương đã xuất hiện rồi ấy chứ. Hứa Triệu An đáp: “Một con vật mà cũng dám nói như vậy với loài ngoài cao quý là tao sao?”

Con mèo tức giận, mắng: “Mọc kiếp! Ông đây là con mèo kiêu ngạo, vua của các loài mèo đó!”

Hứa Triệu An lạnh lùng, sát khí bùng tỏa, giọng điệu thập phần lạnh lẽo: “Cho dù có là vua của các loài mèo, thì hiện giờ mày cũng đang nằm trong tay tao.”

Bạch Miêu rung mình một cái, nó nhìn loài người ở trước mặt, đánh giá độ nguy hiểm 10/10, thuộc loại không chọc vào được. Nó cảm giác được cái không gian này càng lúc càng hẹp, còn người phụ nữ kia lại đang cười, nụ cười khiến nó rợn cả người.

“Tính hạch của mày có khi gấp 10 lần số tính hạch tao đã hấp thụ, lần này thực sự quá lời!”

Bạch Miêu trong mắt tràn ngập hoảng sợ, nó thử vận dụng dị năng hệ băng của mình nhưng không được. Rồi nó biến nhỏ lại cho đỡ bị đau. Nhìn Hứa Triệu An đầy tức giận: “Thả ta ra!”

Hứa Triệu An: “Hóa ra là mày có thể biến nhỏ....” kéo dài, âm vực sau đột ngột cao vút, nghe rất chói tai.

Bạch Miêu hoảng quá, cầu xin: “Hay là chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, cô để ta đi, ta bảo vệ cho cô ra ngoài khu rừng này, được không?”

“Có tính hạch của mày, tao cũng có thể ra ngoài an toàn.”

“Hay là ta đi theo cô?” Không gian vẫn tiếp tục thu hẹp.

“Chả cần mày đi theo tao, và lại làm sao mà chắc được mày không phản bội tao?”

“Ta thề!” Không gian càng lúc càng hẹp làm nó càng hoảng hơn.

Hứa Triệu An cân nhắc một chút, thấy mình cũng có lợi, tính hạch của nó cô không hấp thụ được, cả Tiêu Dực cũng không. Nghĩ nghĩ một chút, Hứa Triệu An đem từ trong không gian một lọ thuốc, đây gọi là thuốc trung thành, ở bên ngoài có dán tên, cô chưa từng sử dụng, có khi thử nghiệm trên con vật này cũng tốt.

Cô xé nhãn, đem lọ thuốc vào trong không gian, lạnh lùng nói: “Uống đi.”

“Không phải thuốc độc?” Nó nhìn cô đầy nghi hoặc.

“Uống hay không?”

Bạch Miêu bĩu môi: “Uống là được chứ gì?” nó dùng móng vuốt bật nắp lên, gặm lấy miệng ống, ngửa cô lên uống ực một cái.

Nó nhìn Hứa Triệu An một lúc, Uy, tự nhiên thấy người này cũng không tệ lắm, rất thích hợp làm chủ nhân của nó nha... Lạnh lùng bá đạo, bề ngoài xinh đẹp, mạnh mẽ....

Ừm..

Hứa Triệu An giải thoát nó khỏi lồng không gian, vẫy tay với Tiêu Dực một cái.

Cậu bé thấy cô ra hiệu, từ trên cây trèo xuống, lại gần mèo trắng.

Nhìn con mèo trắng đáng yêu, một cậu bé 12 tuổi đương nhiên không nhịn nổi, ôm Bạch Miêu vào lòng, xoa xoa. Bạch Miêu trong lòng chán ghét loài người này muốn chết, nhưng trong thâm tâm luôn bảo nó không được ra tay, sẽ làm chủ nhân buồn, nên cũng chỉ kháng nghị vài cái.

Cậu bé nói: “Chị ơi, từ bây giờ chúng ta nuôi tiểu Bạch nhé?”

Tiểu Bạch? Rất đáng yêu. Hứa Triệu An nhìn con mèo, thăm cảnh cáo.

“Từ giờ cậu chăm sóc nó. Gọi nó là Tiểu Bạch cũng được.

Bạch Miêu xụ mặt, vùng vẫy muốn chạy khỏi vòng tay Tiểu Dực nhưng không được.

Bạch Miêu: “Kháng nghị!!!”

An An: “Kháng nghị vô hiệu!”

Tiểu Bạch: “...”

An An: “Từ giờ lo mà bảo vệ Tiểu Dực!”

Tiểu Bạch: “!!!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Lại Cuộc Đời Cho Thêm Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.